

ОЛЕ ЛУНД КИРКЕГОР ВИРГИЛ ДРЕБОСЪКА

Превод от датски: Анюта Качева, 1984

chitanka.info

ВИРГИЛ ДРЕБОСЪКА

В едно малко градче, в един кокошарник живееше момче, на което му викаха Виргил Дребосъка.

Кокошарникът беше на хлебаря, но той бе разрешил на Виргил Дребосъка да живее в него, докато го съборят. Хлебарят беше голям чудак, по цял ден правеше хляб, сладки и ябълкови торти, въпреки че хората в градчето почти не ги купуваха. Хората в градчето купуваха само по два или три хляба на ден. Всички сладки, ябълкови торти и хлебчета със стафиди хлебарят изяждаше сам.

В кокошарника живееше и един петел. Той имаше само един крак и за да не падне, винаги стоеше облегнат на кокошарника. Този петел будеше Виргил Дребосъка всяка сутрин. Той кукуригаше толкова силно, че се чуваше чак до блатото. Но това беше необходимо за един петел, който трябваше да събужда момче като Виргил Дребосъка.

В градчето, разбира се, освен Виргил Дребосъка имаше и други момчета. Например Оскар, който живееше в една много стара дървена къща. В тази къща Оскар живееше с майка си и с малкото си братче.

Майката на Оскар беше много едра, може би най-едрата майка в градчето. Тя переше дрехите на другите хора и затова дворът ѝ винаги беше пълен с пране. Наоколо на възета и върху клоните на дърветата бяха прострени безброй ризи, долни гащи, чорапи и фланели.

Майката на Оскар почти не говореше. Тя дори не казваше на Оскар да си учи уроците. Само веднъж майката на Оскар му наговори много неща. Това се случи, когато Оскар и Виргил Дребосъка хвърляха кал в двора и изцапаха прането.

В една друга къща живееше Карл Емил. Пред къщата на Карл Емил имаше градина и четиринадесет лалета, засадени в дълга редица. Бяха много красиви.

Карл Емил ядеше най-много от всички момчета в градчето. Той се хранеше и сутрин, и обед, и вечер. И ядеше не само сливи, круши, корички от ръжен хляб, сланина, а истински ястия в чинии. Понякога хрускаше и захарни пръчки.

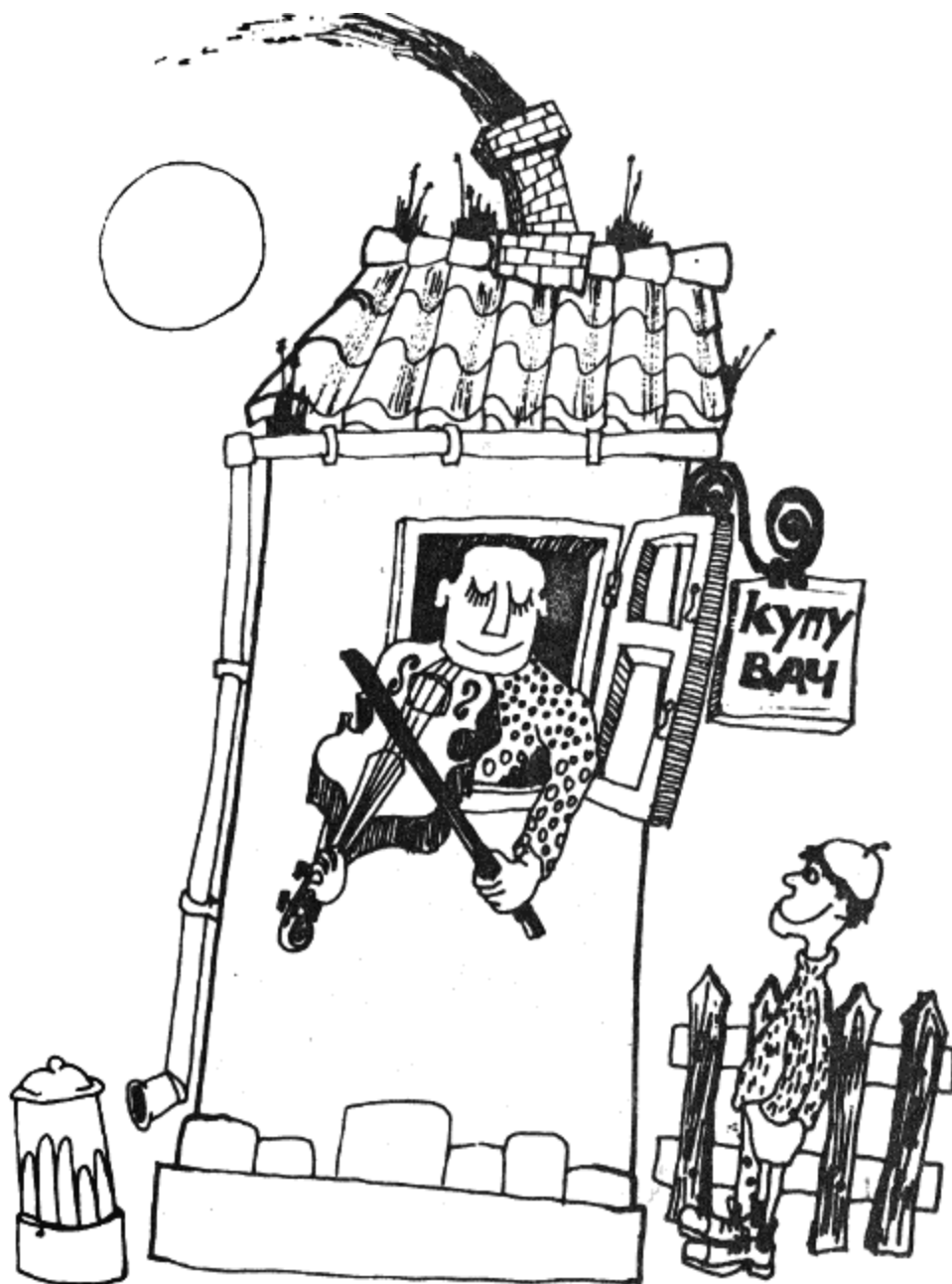
Освен това Карл Емил беше богат. Той имаше колело, дървен меч и един син бастун, който вземаше, когато отиваше на разходка с Виргил Дребосъка.

Надолу по пътя към блатото живееше големият черен ковач. Той имаше дълга черна брада и цял ден пушеше голяма черна лула, докато ковеше черното желязо и покрай ушите му хвърчаха искри. В огнището му гореше огън. Голям червен и жълт огън. Върху стените на ковачницата му по цял ден нагоре-надолу играеха сенки.

Когато говореше, ковачът викаше най-силно от всички хора в градчето.

В училището живееше червенокосият учител. При него всеки ден ходеха да се учат Виргил Дребосъка, Оскар, Карл Емил и всички останали деца. С изключение на почивните дни. Но учителят почти нямаше почивни дни. При него децата трябваше да пишат, да четат и да смятат, но понякога, когато се обърнеше с гръб към тях, те поглеждаха навън през прозореца. Оттам се виждаше чак при госпожа Мадсен, която живееше в една кула с петле ветропоказател на покрива. Петлето ветропоказател беше боядисано в червено и зелено, и когато духаше вятър, изглеждаше като живо. Червенокосият учител им казваше, че не трябва да поглеждат през прозореца по време на час. Той казваше също, че който не седи мирно на стола, трябва да остане след училище и да пише в черната тетрадка. От момчетата в класа Оскар най-много пишеше в черната тетрадка.

Бакалинът живееше в къща с мъх и трева върху покрива. В магазина му можеше да се купи почти всичко — дори захарни пръчки. В градината си бакалинът имаше касперови дървета и винаги ядеше касперови семки. Почти през целия ден той седеше до прозореца, свиреше на цигулка и ядеше касперови семки.

— Много бих искал и аз да опитам тези касперови семки — каза Виргил Дребосъка на бакалина. — Сигурно са вкусни.

— Не са лоши — рече бакалинът. — И после посвири малко на цигулка.

— Дали е много трудно да намериш и да опиташ касперови семки?

— Предполагам, че е трудно — отвърна бакалинът. — Малко хора ги отглеждат.

— Но някои ги отглеждат — каза Виргил Дребосъка и погледна към градината на бакалина.

— Някои ги отглеждат — потвърди бакалинът. — Но не са много.

— Няма да е лошо да опитам някоя семка — каза Виргил Дребосъка. — Какъв ли цвят има касперовата семка?

— Това е тайна — отговори бакалинът.

— Може би червен? — попита Виргил Дребосъка.

— Да, може би — отвърна бакалинът. — Никога не се знае. Но от тях пораста носът. Ако човек не е бакалин и няма къща с мъх и трева на покрива, носът му пораста с няколко метра.

— Добре че ме предупреди, чичо бакалин — каза Виргил Дребосъка. — Представяш ли си да изял някоя семка.

— Да — рече бакалинът, — и носът ти щеше да стане дълъг колкото дръжка на метла.

— Добре, че ме предупреди. Благодаря ти. Сега си отивам доволен, че не изядох някоя касперова семка.

И Виргил Дребосъка си тръгна към къщи при еднокракия петел, който стоеше облегнат на кокошарника и го чакаше.

— Никога не трябва да кълвеш касперово семе в градината на бакалина — каза той на петела. — Никога! Иначе клонът ти ще стане дълъг колкото дръжка на метла.

— Ко-ко, ко-ко — отвърна петелът.

А Виргил Дребосъка мечтаеше един ден да стане бакалин и да има къща с мъх и трева на покрива.

Защото ужасно много му се искаше да опита поне една касперова семка.

ЕДИН-ЕДНИЧЪК ЩЪРКЕЛ

Един вторник сутринта, тъкмо когато Виргил Дребосъка се канеше да стане, при него в кокошарника на хлебаря дойде Карл Емил. Лицето на Карл Емил изглеждаше доста особено.

— Защо ти е такова лицето? — попита Виргил Дребосъка. — Цялото е червено.

— Пристигна! — извика Карл Емил задъхан.

— Кой? — попита Виргил Дребосъка.

— Птицата — каза Карл Емил. — Кацнала е върху покрива на бакалницата.

— Не искаш ли глътка лимонада? — попита Виргил Дребосъка. — Тъкмо щях да я изпия за закуска.

— Почти е бяла — каза Карл Емил.

— Ами — рече Виргил Дребосъка, — най-обикновена лимонада.

— Не говоря за закуската ти — каза Карл Емил. — Имах предвид птицата. Птицата е почти бяла.

— Е, и? — попита Виргил Дребосъка. — Сигурен ли си, че не искаш глътка лимонада?

— Ти трябваше пръв да узнаеш — заяви Карл Емил. — Защото си ми приятел.

— Чудесно — каза Виргил Дребосъка.

— Смятах да отидем да я видим преди училище — рече Карл Емил.

— Може — каза Виргил Дребосъка. — Само да си изпия лимонадата.

— Винаги ли спиш облечен? — попита Карл Емил.

— Винаги — отвърна Виргил Дребосъка. — Понякога си свалям обувките, ако са мокри.

— Де да бях на твое място! — въздъхна Карл Емил. — А аз винаги трябва да си обличам пижама.

— Какво е това пижама? — попита Виргил Дребосъка.

— Нещо подобно на риза — каза Карл Емил. — Не мога точно да ти обясня.

— Бих искал да имам такова нещо — рече Виргил Дребосъка.

— Хич не ти и трябва! — възрази Карл Емил. — Трябва да се миеш всеки път, преди да я облечеш.

Виргил Дребосъка пребледня.

— Всяка вечер ли трябва да се миеш? — попита той.

— Да — отвърна Карл Емил. — Лицето и въобще — целия.

— Тогава хич не ми трябва — каза Виргил Дребосъка. — А и сигурно пижамата е страшно скъпа?

— Да, много е скъпа — отвърна Карл Емил. — Не разбирам защо майка ми трябва да ми купува такива скъпи неща.

— Ами ти не говореше ли за някаква птица? — попита Виргил Дребосъка.

— Да — отвърна Карл Емил. — Ще отидем ли да я видим?

Момчетата се запътиха към къщата на бакалина. Горе, върху наклонения комин стоеше на един крак някаква много голяма птица.

— Има само един крак — каза Виргил Дребосъка. — Като петела.

— Чудна работа — рече Карл Емил. — Преди малко ми се стори, че има два.

— Това е, защото си е прибрал другия крак под корема — обади се бакалинът, който седеше до прозореца и свиреше на цигулка. — Щъркелите винаги правят така, когато си почиват.

— Ето каква била работата — каза Виргил Дребосъка. — А аз мислех, че само петлите могат да имат по един крак.

— Все стои на покрива ми — каза бакалинът. — Един-едничък щъркел. Идва всяка година по това време, но все сам-самичък.

— Сам-самичък ли? Как тъй сам-самичък? — попита Виргил Дребосъка.

— Ами как. Просто така, сам-самичък — отвърна бакалинът.

— Виж го ти! — каза Виргил Дребосъка. — Бива си го.

— Сигурно — рече бакалинът. — Лошото е само, че стои на моя комин. И това ще продължава, докато един ден коминът падне върху главата на някого.

— Може би на главата на учителя? — предположи Карл Емил и се поотдалечи от къщата на бакалина.

— Да, може би върху главата на учителя — рече бакалинът.

— Дано не си отиде веднага! — каза Виргил Дребосъка. — Да остане поне докато коминът падне върху главата на някого.

— Надявам се, че няма да се стигне дотам — заяви бакалинът. — Ако си имаше другарка, може би щеше да си потърси друго място.

— Каква другарка? — попита Виргил Дребосъка.

— Ами, да си има жена — отвърна бакалинът. — Ужасно се страхувам да не падне коминът.

— Може би ще успеем да намерим жена за сам-самичкия щъркел — каза Виргил Дребосъка. — Ще отидем да потърсим след училище.

— Много ще се радвам — заяви бакалинът. — Ако му намерите жена, може да ви дам по една захарна пръчка.

— Само по една ли? — обади се Карл Емил. — Не е много.

— Е, може и по две или три — каза бакалинът, който знаеше, че Карл Емил изяжда и по пет захарни пръчки.

— Като дойдем следващия път, ще доведем жена за сам-самичкия щъркел — заяви Виргил Дребосъка. — Можеш да разчиташ на нас, чичо бакалин!

— Както вече казах, това ще бъде чудесно — рече бакалинът.

— Ау-у! — извика Карл Емил. — Трябва да бързаме. Времето много напредна. Помисли си само! Ако закъснеем, трябва да останем след часовете. Ще бъде ужасно!

И двете момчета хукнаха презглава.

Когато стигнаха до училището, звънецът вече беше ударил и училищният двор беше празен.

— Помощ! — извика Карл Емил. — Закъснели сме. *Помощ!*

— Тихо! — каза Виргил Дребосъка. — Хората ще помислят, че се давиш.

— Закъсняхме — изхлипа Карл Емил и се заплака. — Майка ми ще побеснее, ако разбере. *Помощ!*

— Спокойно — каза Виргил Дребосъка. — Може би червенокосият учител се е успал.

— Той никога не се успива — хлипаше Карл Емил. — Той винаги става навреме.

— И аз не помня да се е успивал — каза Виргил Дребосъка. — Но днес може да се е успал. Хайде, ела!

Двете момчета почукаха на вратата на класната стая.

— Влез — обади се гласът на учителя.

— Казах ли ти! — проплака Карл Емил. — Тук е.

Момчетата отвориха вратата.

— Защо закъсняхте? — сърдито попита червенокосият учител.

— *Помощ!* — проплака Карл Емил. — Ние видяхме един-едничък щъркел, който беше сам-самичък.

— Един какво? — попита учителят.

— Едничък щъркел — отвърна Виргил Дребосъка. — Стоеше на покрива на бакалина.

— Не се казва един-едничък щъркел — поправи го учителят. — Казва се просто един щъркел.

— Да, но този беше едничък и сам-самичък — заяви Виргил Дребосъка. — Видяхме го с очите си.

— Въпреки това се казва само един щъркел — рече учителят. — Седнете и си извадете учебниците.

— Ще останем ли след часовете? — попита Карл Емил.

— Като вземем под внимание обстоятелствата — отвърна червенокосият учител и си придаде важен вид, — и ако обещаєте да не закъснявате — няма да останете.

— Обещаваме — извика Карл Емил. — Никога, докато ходим на училище.

В междучасието Оскар попита Виргил Дребосъка какво е видял.

— Един-едничък щъркел — каза Виргил Дребосъка.

— Какъв едничък? — попита Оскар.

— Ами, вид птица — отвърна Виргил Дребосъка, — която си прибира единия крак под корема, когато си почива.

— Ще ме включите ли и мене? — попита Оскар.

— В какво? — попита Виргил Дребосъка, който отново беше радостен.

— В това с едничкия щъркел — отвърна Оскар.

— Да — таза Виргил Дребосъка. — Ние обещахме на бакалина да намерим жена за щъркела.

— А как се намира такова нещо? — попита Карл Емил.

— Купува се — отвърна Виргил Дребосъка. — От продавач на щъркели.

— Не ми се вярва щъркелите да се оставят да търгуват с тях — каза Оскар. — Мисля, че веднъж четох нещо по този въпрос.

— В каква книга си го чел? — попита Виргил Дребосъка.

— Не помня — отвърна Оскар. — Но там пишеше: „Щъркелите не се оставят да търгуват с тях“. Ясно си го спомням.

— Няма значение — заяви Виргил Дребосъка. — И без това нямам никакви пари.

— В тази книга пишеше още: „Щъркелите никога не се оставят да ги хванат“ — добави Оскар.

— Ама че глупава книга! — рече Виргил Дребосъка. — Истински боклук! Безобразие е, че не си спомняш как се казва. Не бих

искал да я чета.

— Ще ни дадат захарни пръчки — обади се Карл Емил. — По три на всеки.

— Жалко, че си чел тази книга — каза Виргил Дребосъка. — Сега никога няма да намерим жена на едничкия щъркел.

Звънецът удари и децата изтичаха в класната стая, за да пишат в тетрадките си.

Когато училището свърши, трите момчета си тръгнаха заедно.

— Лоша е работата с тази книга! — каза Виргил Дребосъка. — Сигурен ли си, че си чел такава книга?

— Да — отвърна Оскар. — И на мене ли ще дадат три захарни пръчки?

— Разбира се — рече Карл Емил. — Ако не, ще вземеш една от Виргиловите.

— Ти четеш много лоши книги — заяви Виргил Дребосъка. — Прекалено лоши книги, Оскар.

Момчетата спряха и надникнаха в градината на госпожа Мадсен.

— Какви чудесни ябълки — каза Карл Емил. — Дали ще ни позволят да хапнем няколко?

— *Вижте какво се движи там!* — извика Виргил Дребосъка. — Нещо като щъркел.

— Не — каза Оскар, — това е гъска.

— Прилича мъничко на щъркел — рече Виргил Дребосъка. — Може би е малко по-дебела. Нали, Карл Емил?

— Да — каза Карл Емил. — Ако е гъска, това е най-щъркелоподобната гъска, която някога съм виждал.

— Ако я занесем на бакалина, дали едничкият щъркел ще иска да се ожени за нея? — попита Виргил Дребосъка.

— А затова че е толкова дебела, той може да ни даде и по повече от три захарни пръчки — предположи Карл Емил.

— Дали може да си прибира единия крак под корема? — каза Виргил Дребосъка. — Иначе едничкият щъркел няма да иска да се ожени за нея.

— Мисля, че може — отвърна Оскар. — Отдалеч си личи. Дори доста навътре.

— Но как ще я хванем? — попита Карл Емил. — Мисля, че няма да ни я дадат назаем. Госпожа Мадсен изглежда доста несговорчива.

— А има и очила — каза Виргил Дребосъка. — Сигурно е много проклета. Не, няма да ни я даде назаем.

— Тогава ще я откраднем — предложи Оскар.

— Не бива да се краде — извика Карл Емил много изплашен. — Така казва майка. Човек може да отиде в затвора за такова нещо.

— Значи само ще я вземем назаем — каза Виргил Дребосъка. — Без да види госпожа Мадсен.

— През нощта — добави Оскар. — Нищо не могат да ни направят.

— Освен това в града няма никакви затвори — каза Виргил Дребосъка. — Ти видял ли си някакъв затвор?

— Не — отвърна Карл Емил. — Но не смея да участвам.

— Тогава ще я вземем назаем, докато ти спиш — каза Виргил Дребосъка, — и след това ще те повикаме.

— Аз трябва да спя през нощта — заяви Карл Емил, — за да стана голям и силен.

— Ами че ти вече си станал — каза Виргил Дребосъка. — Вече си голям, Карл Емил.

— Представи си, че станеш още по-голям — рече Оскар. — Пък и една нощ повече или по-малко няма значение.

— Въпреки това не смея — каза Карл Емил. — А ако мама разбере?

— Няма — рече Оскар. — Ще скочиш през прозореца.

— Ако скоча от прозореца, ще се пребия — каза Карл Емил. — Високо е.

— Ще ни дадат захарни пръчки — напомни Виргил Дребосъка. — Може и по пет на човек.

— Тогава, може би ще посмея — каза Карл Емил. — Но не искам да вземам назаем гъската.

Когато настъпи непрогледна нощ и цялото градче заспа, Оскар и Виргил Дребосъка се промъкнаха в градината на госпожа Мадсен.

— Мислиш ли, че може да ни види с очилата в тъмното? — прошепна Виргил Дребосъка. — Някои могат.

— Но не и госпожа Мадсен — прошепна Оскар. — Чувам я как хърка.

— Как ще хванем гъската в тъмното? — попита Виргил Дребосъка.

— Ще издаваме звуци като щъркел — каза Оскар.

— Какви звуци издава щъркелът? — попита Виргил Дребосъка.

— Не зная — отвърна Оскар. — Ще опитаме различни.

— Само дано не е глуха — каза Виргил Дребосъка. — Тогава никога няма да я хванем.

Момчетата допълзяха в тъмното до един малък навес. В мрака ухаеше на цветя.

— Ще опитам един звук — прошепна Оскар. — Слушай!

Оскар издаде някакъв странен звук.

— Не идва — каза Виргил Дребосъка. — Опитай друг!

Оскар опита друг.

— Глуха е — заяви Виргил Дребосъка. — Не идва.

— Сигурно не съм улучил звука — каза Оскар. — Знам още един.

Оскар пробва последния звук, който знаеше.

— Идва — прошепна Виргил Дребосъка. — Мляска, като върви.

Момчетата видяха как бялата гъска излезе от плевнята.

— Как ще я пренесем през оградата? — прошепна Виргил Дребосъка.

— Ще я прехвърлим отгоре — отвърна Оскар.

— Да не си се побъркал? — каза Виргил Дребосъка. — Тя тежи колкото госпожа Мадсен.

— Сигурно някъде има дупка в плета — рече Оскар. Той отново издаде звука и гъската го последва.

Момчетата откриха дупка в оградата и гъската с удоволствие ги последва чак до мястото, където живееше Карл Емил.

— Как се буди момче, което спи? — попита Оскар.

— Като се хвърлят камъни по прозореца му — отговори Виргил Дребосъка.

Момчетата събраха няколко камъчета на пътя и започнаха да ги хвърлят по прозореца на Карл Емил. Но Карл Емил не се събуди.

— Може би трябва да хвърляме по-големи? — каза Виргил Дребосъка. — Не ни чува, защото сънува.

Оскар намери един голям камък.

— Този сигурно ще чуе — рече Оскар. И хвърли камъка по стъклото.

Чу се едно *дрън!* Много силно.

Но Карл Емил не се събуди.

— Може би не смее да се събуди заради майка си — каза Виргил Дребосъка. — Жалко. С удоволствие бих му видял пижамата.

— Какво е това пижама? — попита Оскар.

— Нещо като рокля или от тоя род — отвърна Виргил Дребосъка. — Човек винаги трябва да се измие, преди да я облече.

— Чудна работа — каза Оскар. — Всяка нощ ли спи с пижама?

— Да — отвърна Виргил Дребосъка. — Ужасно! Всяка вечер го мият. Като в баня. Сигурно всяка вечер хаби доста сапун. По три, четири сапунчета.

— Можем да дойдем да го видим рано сутринта, когато стане — каза Оскар. — Сега да вървим при едничкия щъркел. Няма да чакаме цяла нощ да се събуди.

— Той сигурно изобщо не може да се събуди — заяви Виргил Дребосъка. — С всичките пижами, които е облякъл.

Момчетата се запътиха към къщата на бакалина. Гъската вървеше по петите им. Когато стигнаха до къщата, видяха едничкия щъркел горе на комина.

— Мисля, че коминът е станал по-крив, отколкото беше сутринта — каза Виргил Дребосъка. — Голям късмет е, че намерихме жена на щъркела.

— Но как ще я качим горе? — попита Оскар. — Мисля, че тя не може да лети.

Момчетата стояха и гледаха гъската.

— Да, имаш право — каза Виргил Дребосъка. — Как ще качим такава тежка птица чак горе?

— Ако имахме стълба, може би щеше да се качи сама — рече Оскар.

— Ще я оставим в градината — каза Виргил Дребосъка. — Тя така или иначе няма да може да слезе от покрива без стълба, като тръгнат да си търсят ново място за живеене. Ще падне и здравата ще се удари. Но ще я вържем за водната помпа, иначе ще тръгне с нас.

И момчетата завързаха гъската за водната помпа на бакалина и си отидоха у дома.

На следващата сутрин Оскар се втурна при Виргил Дребосъка и извика:

— Ела бързо! Да я чуеш само как крещи! Побързай!

Виргил Дребосъка се разбърза. Уплашен, еднокракият петел подскочи високо и изгуби едно перо от опашката си.

— Ко-ко — извика той след момчетата.

Но те не го и чуха. Когато стигнаха до къщата на бакалина, дочуха някаква жена да крещи ужасно. Никога досега не бяха чували дама да крещи така силно.

— Това е госпожа Мадсен — каза Виргил Дребосъка. — Тя говори по-високо от радиото на месаря. Чуй я само как вика! Ой, че е забавно да я слуша човек.

Госпожа Мадсен стоеше по нощница пред къщата на бакалина, а горе на покрива седеше самият бакалин с цигулка под мишница. Изглеждаше много изплашен.

— Това е най-ужасното нещо, което съм чула и видяла досега! — крещеше госпожа Мадсен. — Да открадне през нощта моя Мортен! Никога не съм виждала подобно нещо!

— Но... — мънкаше бакалинът, — аз... аз...

— Беше в градината ти! — викаше госпожа Мадсен. — Моят Мортен няма да дойде сам и да се завърже за водната ти помпа! *Пфу!* Ако питат мен, трябва да те тикнат в дранголника!

— Какво е дранголник? — пошепна на Оскар Виргил Дребосъка.

— Мисля, че е някакъв вид шапка — каза Оскар. — Чел съм го в една книга.

— *Пфу!* — възмути се госпожа Мадсен. — Вече няма да купя нищичко от тебе!

И госпожа Мадсен пхна Мортен под мишница и си отиде.

— Охо, тя изглежда е доста силна — каза Виргил Дребосъка. — И говореше по-високо от радиото на месаря.

— По-високо — потвърди бакалинът. — Много по-високо. Само не разбирам как глупавата й гъска е попаднала в градината ми. Не мога да го проумея!

— Едничкият щъркел го няма — каза Виргил Дребосъка. — Сигурно се е уплашил от госпожа Мадсен.

— Сигурно — рече бакалинът. — Вижте какво, момчета, ако ми направите една услуга, ще ви дам по една захарна пръчка. Какво ще кажете?

— Само по една ли? — попита Оскар.

— По две — каза бакалинът. — Ако отскочите до ковача и донесете стълба.

— За какво ти е? — попита Виргил Дребосъка.

— За да слеза от покрива — отвърна бакалинът. — Вие ми се свят, та чак ми прилошава.

— Но как си се качил там? — попита Виргил Дребосъка.

— Не знам — отговори бакалинът. — Всичко стана толкова бързо, че нищичко не разбрах. Побързайте да донесете стълба.

Виргил Дребосъка и Оскар изтичаха да донесат стълба.

Когато бакалинът слезе, Оскар попита:

— Нали спомена нещо за захарни пръчки, чичо бакалин?

— Да, да — отвърна бакалинът. — Сега ще ги донеса. Оставете ме само да си поема дъх.

Когато отиваха на училище, Виргил Дребосъка каза:

— Ще запазя една захарна пръчка за Карл Емил. Не е негова вината, че едничкият щъркел предпочете да остане сам.

— Знаех, че ще стане така — рече Оскар. — Знаех много добре, че едничките щъркели предпочитат да са сами. Чел съм го в една книга.

— Защо не каза това вчера? — попита Виргил Дребосъка.

— Защото вчера го бях забравил — отвърна Оскар.

КАРЛ ЕМИЛ ПРАЗНУВА РОЖДЕНИЯ СИ ДЕН

— Утре ще посрещам гости! — каза Карл Емил. — С торта, лимонада и печени наденици. Имам рожден ден.

— Рожден ден ли? — рече Виргил Дребосъка. — Как така рожден ден?

— Ами нали съм се родил един ден — каза Карл Емил. — И този рожден ден се празнува всяка година. Идват ти гости. И получаващ подаръци.

— Охо! — провикна се Виргил Дребосъка. — Нима се получават подаръци за това, че си се родил?

— Да — каза Карл Емил. — Но, разбира се, само на рождения ден.

— Никога не съм опитвал — заяви Виргил Дребосъка. — Защо всъщност си се родил, Карл Емил?

— Не зная — отвърна Карл Емил. — Само мама знае.

— Веднъж видях как се роди едно конче — каза Оскар. — То излезе от друг кон.

— Глупости — възрази Виргил Дребосъка. — Как ще излезе от друг кон?

— Да — каза Оскар. — Конят изхвърли от себе си едно малко конче и то се роди.

— Дали и ние сме излезли от коне? — попита Виргил Дребосъка.

— Не знам — отвърна Оскар. — Никой не ми е разказвал нищо за това.

— Аз всеки случай не съм излязъл от кон — заяви Карл Емил. — Ние никога не сме имали кон. Но утре ми е рожденият ден и аз ви каня.

— Ура! — извикаха Виргил Дребосъка и Оскар. — И нас ли ще ни почерпиш с торта и лимонада?

— Да — каза Карл Емил, — колкото можете да изядете.

— И подаръци ли ще получим? — попита Виргил Дребосъка.

— Не-е — отговори Карл Емил. — Не съм сигурен. Ще попитам мама. Но мисля, че само аз трябва да получа.

— Няма значение — каза Виргил Дребосъка. — Може би ще получиш толкова много подаръци, че и за нас ще остане по някой.

— Не — рече Карл Емил. — Подаръци за рожден ден не се дават на други хора — дори и на най-добрите приятели. Но вие можете да ми направите подарък. Много ще се радвам.

— Да — извика Виргил Дребосъка. — Това е добра идея. А какъв да бъде подаръкът?

— Сами ще решите — отговори Карл Емил. — Но не трябва да ми казвате какъв е. Винаги се пази в тайна.

— Това е най-веселото нещо, което съм чул — заяви Виргил Дребосъка. — Че подаръците са тайни.

— Да — рече Карл Емил. — Аз трябва да ги видя чак утре, като ги разопаковам.

— О-хо! Ама че забавно ще бъде — каза Виргил Дребосъка. — Утре непременно ще дойда с чудесен таен подарък.

На следващия ден, когато часовете в училище свършиха, Виргил Дребосъка и Оскар се запътиха към къщата на Карл Емил. И двамата за първи път бяха сресани, защото майката на Карл Емил беше казала, че обича момчета със сресани коси. И двамата носеха по една кутия под мишница и видът им беше загадъчен.

— Какво има в кутията ти? — попита Оскар. — Струва ми се, че нещо подскача вътре. Като че ли е животно.

— Това е тайна — отвърна Виргил Дребосъка. — Никой няма да узнае, преди приятелят ми Карл Емил да отвори кутията.

— И моята! — каза Оскар. — Моят подарък не е по-малко таен от твоя.

— Не вярвам — заяви Виргил Дребосъка. — Моят е най-тайният, който някога е виждал.

— Не си прав — възрази Оскар. — Моят е по-таен от твоя.

— Ама че глупости! — извика Виргил Дребосъка. — На мене ли ще ги разправяш тия!

— Твоят е само една жаба — каза Оскар. — Жабите не са тайни.

— Бабини деветини — рече Виргил Дребосъка. — Откъде знаеш, че е жаба.

— Чувам я — отвърна Оскар. — Квака всеки път, когато разклатиш кутията.

Виргил Дребосъка така се разсърди, че грабна шапката от главата на Оскар и я хвърли на земята.

— Не трябва да ми хвърляш шапката само защото знам какво има в кутията ти — каза Оскар. И той грабна шапката на Виргил Дребосъка и я хвърли на земята при своята.

— Ах, ти! — извика Виргил Дребосъка.

Малко след това момчетата лежаха в рова, като се дърпаха и бутаха. Те така се бяха разярили, че не забелязаха месаря, който се появи, яхнал козела Моисей.

— Я! — провикна се той. — Какво виждам? Двама разбеснели се побойника?

И той така се разсмя, че падна от козела Моисей.

— Видя ли? — каза Виргил Дребосъка, който се опитваше да откъсне едното ухо на Оскар. — Видя ли как месарят се изтърси от козела Моисей. Ама че забавно! Ха-ха!

Момчетата престанаха да се бият и погледнаха към пътя, където се бе проснал месарят и се превиваше от смях.

— Какви побойници само! — извика той и продължи да се кикоти, сякаш изобщо не бе падал от козела. — Да, хубаво е от време на време да има по някое кратко, но яко сбиване.

— То не се случва от време на време — каза Оскар. — Имаме право да се сбием, когато сме ядосани.

— Ха-ха-ха-ха! — смееше се месарят и отново се качи на козела, като бършеше челото си с ръка, защото се беше изпотил от

продължителния смях. — Какво имате в пакетите си, ако мога да попитам?

— Това е тайна — заяви Виргил Дребосъка. — Нали, Оскар?

— Всеки случай сигурно е доста смешно. Ха-ха-ха! Е, забавлявайте се добре, момчета!

И той се отправи към града, като през цялото време се смееше:

— Ха-ха-ха-ха!

— Няма значение, че знаеш какво имам в кутията — рече Виргил Дребосъка. — Само не трябва да казваш на никого.

— Няма — съгласи се Оскар. — Ти също можеш да научиш какво има в моята.

— Така ли? — зарадва се Виргил Дребосъка. — Наистина много ми се иска да знам.

— *В нея няма нищо* — каза Оскар.

— Нищо ли няма? — уплашено попита Виргил Дребосъка. — Не можеш да занесеш на някого нищо за подарък.

— Може — рече Оскар. — Защото това, което е в моята кутия, всъщност е *невидимо*.

— О-хо — каза Виргил Дребосъка. — Бива си те да измисляш тайни подаръци.

— Да — рече Оскар и си придаде важен вид. — Цяла нощ съм лежал и съм си напругал мозъка.

Момчетата си взеха шапките от земята, нахлупиха ги на главите си и се отправиха към къщата на Карл Емил.

Вратата им отвори майката на Карл Емил.

— Добър ден — каза тя. — Добре дошли. Но как изглеждате! Божичко, да не сте се били!

— А, не-е — отвърна Виргил Дребосъка. — Срегнахме един разярен ббб... бик. Един грамаден разярен бик, който ни събори на земята. Нали, Оскар?

— Да — каза Оскар. — Много разярен. Влачи ни чак до полето.

— Точно така — добави Виргил Дребосъка. — И след това нахълта в месарницата.

— Боже мой! — извика майката на Карл Емил. — Ужасно! Счупи ли нещо?

— Мисля, че строши няколко стъкла — отговори Виргил Дребосъка. — Няколко малки стъкла, разбира се.

— Но ние веднага трябва да извикаме ковача! — каза майката на Карл Емил. — Този бик трябва да се хване, преди да е направил още пакости.

— Май са го хванали вече — рече Оскар. — Изглеждаше доста схванат, когато влезе в месарницата. Всеки случай той не излезе оттам, докато лежахме на полето.

— Боли ли ви? Да не би да ви е наранил? — попита майката на Карл Емил.

— Много — отвърна Оскар. — Но не се вижда от дрехите.

— Е, добре че не е станало по-лошо — каза майката на Карл Емил. — Сега хубаво си изтрийте обувките и влезте да поздравите рожденика.

— Кого да поздравим? — попита Виргил Дребосъка.

— Карл Емил — каза майката на Карл Емил. — Не знаете ли, че днес той е рожденик?

— Знаем, че има рожден ден и че трябва да получи тайни подаръци — отвърна Виргил Дребосъка. — Но не сме чували нищо за някакъв рожденик.

— Възможно е — каза майката на Карл Емил.

Момчетата си изтриха обувките по десет пъти и влязоха в хола при Карл Емил.

— Е — рече Карл Емил, — дойдохте ли най-после?

— Да — каза Виргил Дребосъка, — и носим подаръците, за които говорихме.

— Всеки поотделно — заяви Оскар. — Моят е най-таен.

— Да, така е — каза Виргил Дребосъка. — Оскар не е спал цяла нощ, за да измисли този подарък.

— Но това е ужасно! — обади се майката на Карл Емил. — Сигурно сега много ти се спи.

— Не — каза Оскар, — аз и без това не спя нощем.

— Но това е ужасно! — каза майката на Карл Емил. — Карл Емил спи по девет часа.

— Той има и пижама — рече Виргил Дребосъка. — Но ние с Оскар не искаме да се мием всяка вечер.

— Е — каза майката на Карл Емил. — Възможно е.

— Могат ли да отворят пакетите? — попита Карл Емил.

— Да — каза Виргил Дребосъка. — Оскаровия най-накрая.

Карл Емил отвори подаръка на Виргил Дребосъка.

— О! — възкликна той. — Винаги съм си мечтал за това. Но мама казва, че било свинщина да имаш такова нещо.

— Мога ли да видя чудесния подарък? — попита майката на Карл Емил. — Много интересно...

Майката на Карл Емил не успя да каже нищо повече. Щом видя жабата, тя побягна към кухнята с пронизителен вик.

— Ама че бързо избяга майката ти — каза Виргил Дребосъка. — Спец е по бягането. Тича по-бързо и от бика, който срещнахме на пътя.

— Сигурно е по случай рождения ми ден — заяви Карл Емил. — Иначе изобщо не бяга.

— Сега отвори моя подарък — каза Оскар.

Карл Емил отвори подаръка на Оскар. Махна капака и се загледа в кутията.

— Забравил си да поставиш подаръка — каза той. — Нищо не виждам.

— Ха! — каза Оскар безкрайно щастлив. — В кутията има нещо.

— Аз нищо не виждам — възрази Карл Емил.

— Защото моят подарък е невидим! — извика Оскар и изглеждаше най-щастливото момче в света. — Това е една невидима ябълка.

— *Ами-и!* — възкликна Виргил Дребосъка и погледна в кутията. Беше позеленял от завист.

— Може ли невидима ябълка да се яде? — попита Карл Емил.

— Разбира се — каза Оскар. — Но не знам какъв вкус има.

Карл Емил отхапа парче от невидимата ябълка и го подъвка.

— Мисля, че няма определен вкус — каза той. — По-скоро е с вкус на въздух.

— Трябва да отхапеш още няколко парчета — обади се Виргил Дребосъка. — Сигурно кората не е чак толкова сочна.

Когато майката на Карл Емил надникна през вратата да види дали противната жаба е опакована отново, тя забеляза сина си, рожденика, че стои със странно вдигната ръка, като дъвче нещо и мляска. След малко той доближи ръката си до устата и на нея й се стори, че отхапа малко въздух. После отново започна да дъвче шумно, като момче, което яде ябълка.

— Какво правиш там? — попита тя. — Струва ми се, че дъвчеш нещо.

— Една невидима ябълка — каза Карл Емил. — Подарък от приятеля ми Оскар.

Майката на Карл Емил затръшна силно вратата на кухнята.

— Ей, че забавна майка имаш! — каза Виргил Дребосъка. — Прави такива весели неща.

Получи се чудесен рожден ден, който майката на Карл Емил помни дълги години.

Първо Оскар изяде цялата торта заедно с една от свещите, а Виргил Дребосъка изпи осем лимонади и така го заболя коремът, че трябваше да лежи на пода, докато другите се нахраниха.

После си поиграха с жабата върху килима, като се опитваха да й дадат наденица. Но изглежда жабите не обичат наденици.

Майката на Карл Емил през цялото време беше много забавна. Като видя краставата жаба върху килима, тя им се разкрещя, но те нищо те разбираха.

— Да не би майка ти да говори на немски? — попита Виргил Дребосъка.

— Не зная — рече Карл Емил. — Всеки случай не го говори толкова високо.

Когато накрая жабата направи върху килима нещо, което нито едно от момчетата не може да определи какво е, майката на Карл Емил им каза да излязат да играят навън, като вземат със себе си и краставата жаба.

Навън валеше дъжд. Момчетата изкопаха в тревата един голям канал и с маркуча го напълниха с вода. Когато това им омръзна, те се качиха на покрива и се опитаха да се пъхнат в комина. Той беше много черен, а Оскар стоя заклещен в него повече от половин час.

Покатериха се и на сливата и Виргил Дребосъка счупи един клон, падна долу и от носа му потече кръв.

Най-накрая се прибра бащата на Карл Емил. Той почервеня целият, като падна в канала и си окаля светлосиньото сако. После им каза, че Карл Емил вече трябвало да си ляга.

— А-уу! — обади се Виргил Дребосъка. — Може ли да останем да му видим пижамата.

— *Не!* — извика майката на Карл Емил.

— *Не!* — кресна и бащата на Карл Емил. — Вече трябва да се прибирате по домовете си. Майката на Карл Емил има главоболие.

— Колко жалко! — каза Оскар. — Но можем да почакаме в градината и да я видим, ако той се покачи на перваза на прозореца.

— *Не!* — изкрещя майката на Карл Емил.

— Е — каза Виргил Дребосъка, — значи трябва да си вървим. Това беше един много весел рожден ден, госпожо Карл Емил.

— *Не!* — извика майката на Карл Емил.

— Ще дойдем пак следващия път, когато Карл Емил има рожден ден — каза Виргил Дребосъка. — Може би ще бъде още по-весело.

— *Не!* — изпищя майката на Карл Емил. — Карл Емил вече никога няма да празнува рождения си ден.

— Странно! — каза Виргил Дребосъка, когато двамата с Оскар си тръгнаха към къщи. — Защо да не празнува вече рождения си ден?

— Не зная — рече Оскар. — Но си мисля дали аз да не отпразнувам някой рожден ден през следващите дни. С такава торта или дори с две. Но жалко, че майка ми не е толкова весела като майката на Карл Емил!

СКРИТОТО СЪКРОВИЩЕ

Един ден Карл Емил получи нови панталони.

Панталоните бяха червени на сини райета.

— Как може човек да си намери такива красиви панталони? — попита Виргил Дребосъка. — Това са най-красивите панталони, които някога съм виждал. Те са по-хубави от официалните панталони на ковача.

— Като ти ги подари лелята от Смалебю — отвърна Карл Емил.

— Аз нямам такава леля — каза Виргил Дребосъка. — Поне не в Смалебю.

— Гледай да си намериш някоя — посъветва го Карл Емил. — Повярвай ми, наистина са чудесни!

— Имат много джобове — каза Виргил Дребосъка. — Колко джоба имат, Карл Емил?

— Пет — отговори Карл Емил. — В единия от тях открих бележка. Съкровищна бележка.

— Съкровищна бележка ли? — попита Оскар. — Как така съкровищна бележка?

— С която се намира съкровище — отвърна Карл Емил.

— В една книга четох за съкровище — каза Оскар. — За някакъв човек, който намира заровено съкровище. В книгата пишеше, че той

намерил съкровището, защото бил много добър.

— На тази бележка нищо такова не пише — рече Карл Емил. — Пише само къде има съкровище.

— Мъжът в онази книга копал много дни, за да намери съкровището — каза Оскар. — Един или три дена копал. И го намерил, защото бил много добър и любезен.

— В моята бележка не пише нищо подобно — рече Карл Емил. — Пише само за съкровище. Но няма нищо за това, че трябва да копаям или да бъдем добри.

— Какво ли е това съкровище? — попита Виргил Дребосъка.

— Най-обикновено съкровище — отвърна Карл Емил. — Скрито.

— О-о-о! — възкликна Виргил Дребосъка. — Скрито, значи! За скрито съкровище май никога не съм чувал.

— Не — каза Карл Емил. — Но тук пише точно така: ЕДНО СКРИТО СЪКРОВИЩЕ.

— Къде ли е скрито това съкровище? — попита Оскар.

— В планината — отвърна Карл Емил.

— Но тук няма никакви планини — каза Оскар. — Никога не съм виждал наблизко планина. Май има само в Париж и в Арабия.

— И в Русия — добави Виргил Дребосъка. — И във Фюн.

— Във Фюн няма — възрази Карл Емил. — Там има само плъхове и нито една планина.

— Не е вярно — каза Виргил Дребосъка. — Веднъж, когато минавах през Фюн, аз самият видях една малка планина. Мъничка и островърха.

— Наистина ли не пише къде е планината със скритото съкровище? — попита Оскар.

— Не — каза Карл Емил. — Пише само за съкровище. Ето, вижте сами.

Оскар и Виргил Дребосъка прочетоха бележката.

— Да, така е — съгласи се Виргил Дребосъка. — Не би ли ми продал бележката, а, Карл Емил?

— Не — отвърна Карл Емил. — Трябва първо да питам мама. Тя решава дали мога да си продавам бележките.

— Жалко! — рече Виргил Дребосъка.

Но на следващия ден Карл Емил отиде при Виргил Дребосъка и каза, че майка му позволява да продаде бележката. На нея ѝ било все едно.

— Тя твърди, че написаното на бележката е глупост — добави Карл Емил. — Такива бележки имало във всички панталони.

— В моите няма — заяви Виргил Дребосъка. — Наистина ли майка ти каза, че във всички панталони има съкровищни бележки?

— Да — отвърна Карл Емил. — И каза още, че това, което пишело на бележката, било глупост.

— Странно — учуди се Виргил Дребосъка. — Имал съм много панталони, но нито едни с такава бележка. Сигурен ли си, че майка ти позволява да я продадеш?

— Съвсем сигурен — отвърна Карл Емил. — Каза ми да я изхвърля.

— Е, тогава е съвсем сигурно — рече Виргил Дребосъка. — Какво искаш за съкровищната бележка?

— Не знам точно — отвърна Карл Емил. — Една захарна лула или може би две.

— Жалко — каза Виргил Дребосъка. — Нямам никакви захарни лули. Но когато намерим съкровището, можеш да получиш част от него.

— Добре тогава — съгласи се Карл Емил.

И Виргил Дребосъка получи бележката.

— Не пише ли нищо за злато? — попита Оскар.

— Не — отвърна Виргил Дребосъка. — Пише само, че имало едно съкровище в някаква планина, която човек трябвало да намери сам.

— Там е написано и СМАКО-ДАК — рече Карл Емил. — И че човек трябва да каже СМАКО-ДАК.

— Да — потвърди Виргил Дребосъка, — пише, че като стигне до планината, човек трябва да каже СМАКО-ДАК. Иначе няма да получи скритото съкровище.

— Какво значи това? — попита Оскар.

— Никой не знае — отговори Виргил Дребосъка. — Просто нещо, което човек трябва да каже, ако иска да има съкровището.

— Майка ми твърди, че СМАКО-ДАК е глупост. Въпреки че не звучи лошо — заяви Карл Емил.

— След училище ще отидем заедно да намерим някоя планина — каза Виргил Дребосъка. — Любопитен съм да видя такова скрито съкровище.

Още същия следобед, когато момчетата вървяха по прашния път, за да търсят планината, Оскар разказа на приятелите си как чел в една книга, че близо до всички планини имало планинци.

— Какво е това планинци? — попита Виргил Дребосъка.

— Вид хора, които живеят в планината, до която човек се приближи — обясни Оскар.

— Дано да видим някой планинец — каза Виргил Дребосъка. — Много ми се иска.

— Опасни ли са? — попита Карл Емил.

— Не пишеше нищо за това — отговори Оскар. — Пишеше само, че живеят там.

— Сигурно те крият съкровищата — предположи Виргил Дребосъка. — Дано да срещнем някой.

Момчетата продължиха пътя си. Денят беше горещ и във въздуха летяха много мухи. Една влезе в ухото на Карл Емил.

— Хе-хе-хе! — извика Карл Емил. — Колко приятно гъделичка. Трябва и вие да опитате.

Оскар и Виргил Дребосъка направиха опит и в техните уши да влезе муха, но това се оказа много по-трудно, отколкото изглеждаше.

— Сигурно само в уши като тия на Карл Емил могат да влизат мухи — каза Виргил Дребосъка. — Нашите май са прекалено мръсни, Оскар.

— Вижте каква чудесна трева има на полето — извика Оскар и спря. — Можем да си направим цяла пещера от нея.

Момчетата се отбиха на полето. Първо събраха една малка купчина и се заровиха така, че само главите им стърчаха навън.

— Дали да не направим някоя голяма купчина на пътя? — предложи Виргил Дребосъка. — Та да не могат да минават колите.

— У-ха! — извикаха другите. — Добра идея.

И момчетата натрупаха на пътя голяма купчина трева.

— Представете си да направим толкова голяма купчина, че да спре цял автомобил — каза Карл Емил. — Един цял, голям, жив автомобил.

— Колите не са живи — възрази Оскар.

— Живи са — настоя Карл Емил. — Движат се сами.
— Не — каза Оскар. — Първо трябва да запалиш мотора.
— Идва! — извика Виргил Дребосъка.
— Да — каза Оскар. — Да се скрием на полето.

От голям облак прах се появи пътнически автобус, пълен с хора. Той все повече се приближаваше.

— А-у-у, колко е смешен! — прошепна Виргил Дребосъка.

Когато стигна до купчината трева, автобусът спря и всички пътници се изсипаха на пътя.

— Откъде, по дяволите, се е взела тук тази купчина трева? — извика един мъж. — Много странно.

— Може би вятърът я е натрупал — каза една дама.

— Не може да е вятърът — заяви един мъж с червен шал около врата. — Отдавна не е духало.

— Не е вярно — намеси се друга дама. — Духа в неделя!

— Но оттогава са минали четири дена — каза мъжът с червения шал. — Толкова дълго купчините трева не могат да се задържат.

— Брей, че са глупави! — прошепна Виргил Дребосъка.

— Шът! — каза тихо Оскар. — Внимавай да не ни чуят.

— Как ще продължим по-нататък? — попита една възрастна дама. — Трябва да отида на гости при дъщеря си. Тя страшно ще се огорчи, ако не отида.

— Да! — развикаха се хората, които стояха около автобуса. — Как ще продължим? Та това е цяла планина.

— Чухте ли? — обади се Карл Емил. — Казаха, че това е цяла планина.

Той се изправи и с всичка сила извика:

— СМАКО-ДАК!

— Да не си полудял?! — прошепна Оскар и толкова силно дръпна Карл Емил за крака, че той падна върху тревата. — Нали ще ни открият!

— Но не чухте ли, те казаха, че това е цяла планина — рече Карл Емил.

— Да — прошепна Оскар. — Но тази ние сами сме си я направили. Саморъчно направените не важат.

Долу при автобуса някой каза:

— Какво беше това? Стори ми се, че чух нещо.

— Да — потвърди възрастната дама, — сякаш някой се изсмя.

— Не — каза мъжът с шала. — По-скоро изглеждаше, че някой вика за помощ.

— На мен пък ми се стори, че измуча крава — рече друга дама с чанта в ръка.

— Или че изрева бик — каза един плешив мъж.

— Какво? — извикаха всички в хор. — Тук има разярен бик?

И се втурнаха към автобуса. Те така се бутаха и ръгаха, че възрастната дама си загуби шапката.

— Да се махаме бързо тук! — викаха всички. — И то веднага!

И автобусът се обърна и продължи с пълна скорост обратно по пътя, откъдето беше дошъл.

Виргил Дребосъка, Оскар и Карл Емил така се смяха, че чак се превиваха от смях.

— Видяхте ли? — попита Виргил Дребосъка, като продължаваше да се смее. — Помислиха Карл Емил за разярен бик.

Те се държаха за коремите, за да не им прилошее от смях.

— Но не чухте ли? — попита Карл Емил. — Нима не чухте? Та те казаха, че това е планина.

— Не вярвам да има съкровища в планини от трева — заяви Оскар. — Никога не съм чел такова нещо.

— Не — каза Виргил Дребосъка. — Освен това не сме видели никакъв планинец.

— Все пак можем да проверим — предложи Карл Емил. — Нищо няма да ни струва. Елате!

Момчетата отидоха при купчината трева.

— Само ще поровим малко — каза Карл Емил. — И ще извикаме СМАКО-ДАК.

Но въпреки че преровиха цялата купчина и Карл Емил викаше СМАКО-ДАК, не намериха нищо, освен трева.

— Нали ви казах? Няма съкровища в планини от трева — рече Оскар. — В планини от трева има само трева.

— То вече не е и планина — добави Виргил Дребосъка. — Планината стана на палачинка.

— Хайде да идем да намерим истинска планина — заяви Оскар. — Планина от истинска пръст.

— Можем да се качим на хълмовете — предложи Виргил Дребосъка. — Възможно е някой от тях да се окаже планина.

Другите се съгласиха, че идеята е добра.

Първото нещо, което момчетата видяха, беше една пъстра крава. Тя лежеше на склона и замислено преживяше.

— Може би това е съкровището? — каза Карл Емил.

— Не — отвърна Оскар. — Животните не могат да бъдат съкровища.

— Откъде знаеш? — попита Карл Емил. — В бележката нищо не пишеше за това.

— Не — каза Виргил Дребосъка. — Тази крава е чудесно съкровище. Трябва само да извикаме СМАКО-ДАК.

Но въпреки че Виргил Дребосъка викаше СМАКО-ДАК и дърпаше кравата за рогата, не можа да я помръдне.

Кравата продължаваше да си преживя.

— Чудо голямо! — каза Виргил Дребосъка. — Ще намерим нещо много по-добро. Такава крава сигурно е много скучна.

Момчетата обиколиха хълмовете. Намериха боровинкови храсти и изядоха маса боровинки. Те много пъти викаха СМАКО-ДАК, но не откриха никакви съкровища.

— Ако покопаем малко, може и да го намерим — каза Оскар.

— Но къде да копаем — попита Карл Емил. — Тук има толкова много земя.

— Ето тук — каза Виргил Дребосъка. — Ще копаем, където стоим.

И те започнаха. Виргил Дребосъка копаяше с едната си дървена обувка, а Оскар с пръчка. На Карл Емил не му се копаяше много-много. Каза, че него го бивало повече да вика СМАКО-ДАК, отколкото да копае.

— Тук има нещо! — извика Виргил Дребосъка. — Съкровище!

— СМАКО-ДАК! — извика Карл Емил.

— Това е само един бял камък — каза Оскар. — Белите камъни не могат да бъдат съкровища.

— Могат — заяви Виргил Дребосъка. — Сто на сто! Човек може да си ги носи в джоба.

— Ами! — каза Оскар. — Съкровищата, които човек намира, са от злато.

Момчетата продължиха да копаят.

— Ура! — провикна се Виргил Дребосъка. — Още едно съкровище!

— СМАКО-ДАК! — изрева Карл Емил.

— Това е само един стар нож — каза Оскар. — Съкровищата не са стари.

— Напротив — възрази Виргил Дребосъка. — Всички съкровища са стари.

И той постави стария ръждясал нож до белия камък.

Малко след това Виргил Дребосъка удари с дървената си обувка в нещо твърдо.

— Ура! — извика той. — В тези планини човек може да открие цял куп съкровища! Добре че намери бележката, Карл Емил.

Момчетата изровиха твърдия предмет.

— Но това е само едно старо гърне — каза Оскар.

— Ура! — провикна се Виргил Дребосъка. — Три съкровища за един ден. Като в приказките. Човек изобщо няма нужда от никакви планинци.

— Пфу! — обади се Оскар. — Истинските съкровища са от злато или от сребро.

— Така си мислиш ти! — каза Виргил Дребосъка. — Истинските съкровища са нещо, което човек може да държи в джоба си или под

леглото.

Когато момчетата се върнаха в града, бакалинът седеше до прозореца.

— Е — попита той, — какво правихте днес?

— Намерихме скрити съкровища — отвърна Виргил Дребосъка.

— Да, тях ги търсят всички хора — каза бакалинът. — Но малцина ги намират.

— Ние намерихме три — заяви Карл Емил.

И те показаха на бакалина какво са намерили.

— Имали сте късмет! — рече бакалинът. — Такива скрити съкровища не всички намират. Повечето хора вярват, че съкровищата са от злато.

Оскар не каза нищо.

Но когато стигнаха до къщата на Виргил Дребосъка, той попита:

— Виж какво, Виргил, мога ли да взема назаем едно от твоите съкровища?

— Подарявам ти го — отвърна Виргил Дребосъка. — На всекиго по едно.

Оскар взе белия камък, а Карл Емил ръждивия нож.

— Съвсем не е лошо да имаш такъв камък в джоба си — каза Оскар. — Човек може да върви и да си го стиска в ръка.

— Да — съгласи се Виргил Дребосъка. — Но въпреки всичко най-ценното съкровище е гърнето. Защото човек може да си го остави под леглото.

— Къде беше? — попита майката на Карл Емил, когато той се прибра в къщи. — Връщаш се късно.

— Бях в планините — отговори Карл Емил. — Намерихме три скрити съкровища.

— В нашата страна няма планини — рече майка му. — А скрити съкровища има само в приказките.

— Е, въпреки това ние ги намерихме — каза Карл Емил.

ЗМЕЯТ

Един ден, като дойде на училище, Оскар разказа, че е видял змей отвъд хълмовете при старата воденица. Бил захапал воденицата и изглеждал много страшен.

— Какво е змей? — попита Виргил Дребосъка.

— Ама ти изобщо ли не знаеш какво е змей? — рече Оскар. — Чухте ли, Виргил Дребосъка не знае дори какво е змей.

Всички деца се засмяха, задето Виргил Дребосъка не знае какво е змей.

— Змеят — каза Оскар — е най-ужасното от всички чудовища.

Настъпи тишина.

— Чудовище ли? — попита Виргил Дребосъка. — С две глави?

— Не — каза Оскар с дълбок и важен глас. — С *четири* глави — коя от коя по-големи. И осем крака, които се движат в различни посоки.

— *Осем крака* ли? — ахнаха всички деца.

— Точно така — каза Оскар, — общо осем крака.

— Накъде върви тогава един такъв змей? — попита Виргил Дребосъка.

— Навсякъде, разбира се — отговори Оскар.

— Хайде бе! — каза Виргил Дребосъка. — Ама че ще е смешен. Бих искал да го видя.

— Да не си се побъркал? — рече Оскар. — Той е опасен. По-опасен и от кон.

— Че конят да не е опасен! — възрази Виргил Дребосъка.

— По-опасен е от кит — каза Оскар. — Да, по-опасен е и от... от... *лъв*, точно така. Хиляди пъти е по-опасен от лъва.

— Видя ли му всичките осем крака? — попита Виргил Дребосъка.

— Мисля, че ги видях — отговори Оскар. — Всеки случай видях седемте.

— Сигурно си е загубил единия в бой — каза Виргил Дребосъка.
— Не му ли течеше кръв?

— Може би е някакъв рядък змей — предположи Карл Емил. —
Рядък змей само със седем крака. Какво правеше, като го видя?

— Пикаеше — отговори Оскар.

Училищният звънец удари и червенокосият учител извика децата да влязат в клас.

— Ха-ха! — каза Виргил Дребосъка. — Сигурно е смешен!

— Не — рече Оскар. — Опасен е. По-лош е от кит.

Когато децата се събраха в клас, червенокосият учител попита Оскар защо два дни е отсъствал от училище.

— Той ходил да търси змей — обади се Карл Емил.

— Какво да търси? — извика учителят.

— Змей — повтори Карл Емил. — Липсвал му един крак!

— Що за глупости! — възмути се учителят. — Змейове няма.

— Няма — каза Виргил Дребосъка. — Но този правел нещо при воденицата.

— Млъквайте вече! — скара им се червенокосият учител. — Оскар ще остане след часовете, защото не идва редовно на училище. Нередовното ходене на училище разваля морала. И не искам да слушам повече никакви глупости за змейове.

Така и стана. Оскар стоя в училище половин час повече от другите.

Но като се връщаше от училище с учебниците в шапката си, той срещна Виргил Дребосъка, който стоеше зад бакалницата и ядеше жълти джанки.

— Покажи ми къде видя змея — каза Виргил Дребосъка. — Много искам да видя някакво смешно животно.

— Страшно е опасен — рече Оскар. — Ще ни изяде и двамата.

— Няма — каза Виргил Дребосъка. — Той яде само принцеси. Току-що го прочетох в една книга. Само принцеси и огън.

— Представи се, че сгреси — заяви Оскар. — Представи си, че ни помисли за принцеси.

— Ще вземем Карл Емил с нас — каза Виргил Дребосъка. — Във всеки случай той не прилича на принцеса.

Момчетата решиха да издирят змея заедно с Карл Емил и отидоха да го извикат.

Карл Емил седеше на стълбата и се канеше да остри дървения си меч.

— Искаш ли да дойдеш с нас да хванем змея? — попита го Оскар.

— Не смея — призна си Карл Емил.

— Ама той не е по-опасен от кит — каза Виргил Дребосъка. — Вземи си меч, за да го удариш по главата, ако почне да яде някого от нас.

— Колко голям беше змеят, който видя? — попита Карл Емил.

— Ами оттам, където стоях, изглеждаше колкото козела на месаря — каза Оскар. — И не беше чак толкова страшен. Поне оттам, откъдето аз го видях. Може би по-малко страшен от кит.

— Ще взема въже, за да го вържа, ако успеем да го хванем жив — рече Карл Емил. Той влезе в кухнята и взе едно дълго въже.

— Къде отиваш? — извика след него майка му, когато момчетата прескочиха плета.

— Отивам за змея — отвърна Карл Емил.

— Да се върнеш навреме за вечеря, иначе ще стоиш гладен — каза майка му.

Момчетата минаха покрай градината на ковача.

— За къде сте се запътили, мързеливци? — попита ги големият черен ковач.

— Отиваме да хванем змея — отговориха момчетата. — Той е долу, при старата воденица.

— Змея ли? — каза ковачът. — Това ми харесва! Това е най-хубавото, което съм чул досега. Наистина ли малчугани като вас вярват, че могат да хванат змей?

И ковачът избухна в смях, като подръпваше дългата си брада.

Момчетата се промъкнаха предпазливо до воденицата. Не се виждаше никакъв змей. Те се скриха зад един храст и хапнаха няколко зърна кисело цариградско грозде, докато чакаха да се покаже змеят.

— Не трябваше ли да вземем ковача с нас? — попита Карл Емил.
— Може би змеят е по-опасен, отколкото мислим?

— Смяташ ли, че един змей може да се справи с трима души? — попита Виргил Дребосъка. — Ти си се побъркал! Трима души със сабя и въже са достатъчни да накарат змея да полудее от страх.

— Може би ще избяга, като ни види — обади се Оскар. — Би било жалко, ако избяга от нас.

Слънцето започна да залязва и Карл Емил каза, че му е студено. После добави, че иска да си отиде в къщи да яде.

Изведнъж Оскар видя нещо, което се движеше зад големия воденичен камък. Нещо червено, както каза той. Момчетата впериха поглед във воденицата, но не видяха нищо.

— Преди също ли беше червен? — попита Виргил Дребосъка.

— Така ми се струва — отвърна Оскар. — А може да е бил син. Не си спомням добре. Или малко червен...

— Може би змейовете си сменят цвета — предположи Карл Емил. — Или пък има няколко змея.

Малко след това слънцето залезе зад града и на всички им стана студено. Карл Емил каза, че вече трябвало да си тръгва, ако искал да вечеря.

— Да отидем първо до воденицата — предложи Виргил Дребосъка. — Може би той е заспал зад воденичния камък?

Те се промъкнаха предпазливо до воденицата, първо Виргил Дребосъка, след него Оскар и накрая Карл Емил.

Долу при воденицата беше тихо и пусто. Една малка рибка пляскаше с опашка по водата във вира и няколко птици пееха, накацали по старите дървета наоколо. Горе в градчето кукуригаше еднокракият петел на хлебаря.

— Няма никой — каза разочарован Виргил Дребосъка. — Може би живее някъде другаде. Виждал ли си го на други места, Оскар?

Но Оскар не го беше виждал другаде.

— Не — обади се и Карл Емил. — Тук няма никакви змейове.

Но той беше там. Във високата трева зад воденицата лежеше един мъничък, дебел змей и спеше. Виргил Дребосъка го видя пръв.

— Ето го! — каза той. — Внимавайте да не го събудите.

— Има само две глави — рече Карл Емил, който се държеше на разстояние от чудовището. — Може би не е този, който търсим.

— И само пет крака — добави Виргил Дребосъка. — Но въпреки това е много забавен.

— Може би е легнал върху някои от краката си — предположи Оскар. — Има такъв голям корем.

— Най-добре е да го вържем, докато спи — каза Виргил Дребоська.

— Коя глава да му вържем? — попита Карл Емил.

— Тази, която е по-близо, разбира се — отговори Виргил Дребоська.

— Кой ще го върже? — попита Карл Емил, като подскочи нервно няколко пъти. — Във всеки случай няма да съм аз.

Те постояха малко и погледаха спящия змей с големия корем.

— Ще отида да извикам ковача — каза Оскар. — А през това време вие пазете змея.

— Аз ще го вържа — заяви Виргил Дребоська. — Дай ми въжето.

Виргил Дребоська допълзя до змея.

— Уфф, само как мирише! — прошепна той.

След малко змеят беше вързан.

— Сега ще го събудим — каза Оскар, като отскочи няколко крачки назад. — Събуди се, змейо!

— Хър — зачу се откъм змея. — Хър-хър.

— Опитай се да го боднеш със сабята — предложи Виргил Дребосъка. — Бодни го в корема.

Карл Емил внимателно бодна змея в корема.

— Бу-у-у! — изрева змеят и се събуди. В началото изглеждаше доста объркан, но после скочи и се нахвърли върху тях.

— Спокойно, змейо! — рече му Виргил Дребосъка. — Ние имаме сабя и едната ти глава е вързана.

— Той *има* седем крака — извика Оскар. — Нали ти казах, Виргил? Нали ти казах, че змеят, който съм видял, е със седем крака.

— Уфф! Само как мирише — обади се Карл Емил от най-ниските клони на дървото, на което се беше качил. — Като се приберем в къщи, трябва да го изкъпем — иначе няма да ни позволят да го задържим.

— Хайде, змейо, отиваме в къщи! — каза Виргил Дребосъка и дръпна въжето. Но змеят се опъваше — не искаше да тръгне с тях.

— Помогнете ми да го издърпаме — рече Виргил Дребосъка. — Иначе никога няма да го преместим.

Трите момчета задърпаха въжето, но змеят не се и помръдна.

— Ако продължим да дърпаме, ще го удушим — каза Оскар.

— Голяма работа — заяви Виргил Дребосъка. — За какво мислиш има две глави? Ако едната се удуши, използва другата.

— Я го бодни отзад — каза Оскар. — Може да се помести.

— Къде е отзад? — попита Карл Емил. — Той е еднакъв и от двете страни.

— Може би той изобщо не може да се мръдне, след като краката му се движат в различни посоки — каза Виргил Дребосъка. — Ой, колко е смешен.

Змеят изсумтя и тръгна сам.

— Върви! — извика Карл Емил. — Колко е весело!

Змеят бавно следваше момчетата.

— Дали змейовете не могат да вървят по-бързо? — попита Виргил Дребосъка. — Ще минат часове, докато се приберем.

— А не е ли по-добре да го оставим да избяга? — обади се Карл Емил. — Сигурно е скъпо да храниш такъв змей?

— Принцеси — каза Виргил Дребосъка. — Яде само принцеси и огън.

— Принцеси ли? — попита Карл Емил. — Но ние нямаме никакви принцеси.

— Разбира се, ще го заведем при ковача — каза Оскар. — Той има много огън в ковачницата. Ще стигне поне за двадесет змея като този.

Когато момчетата най-после стигнаха в двора на ковача, вече се стъмваше. Ковачът стоеше на вратата и пушеше лулата си. Момчетата видяха, че по дългата му черна брада беше полепнала храна.

— Е, момчета, хванахте ли няколко змея? — извика ковачът.

— Само един — отвърна Виргил Дребосъка. — Но той върви ужасно бавно.

Големият черен ковач за малко не изпусна лулата си, като видя змея в тъмното.

— Намерихме го долу при воденицата — каза Виргил Дребосъка.

— Браво! — извика ковачът. — Славни момчета сте! Какво яде това чудо?

— Принцеси — отвърна Карл Емил. — И огън.

— Тогава дайте го тук, в ковачницата ми — каза големият черен ковач. — Аз имам много огън.

Момчетата задърпаха змея към ковачницата. Наоколо по стените висяха много конски подкови. А в средата на ковачницата гореше голям огън. Щом видя огъня, змеят изтича бързо и започна да го яде.

— Уха! — извика Виргил Дребосъка. — Яде го! Уха!

Виргил Дребосъка така се засмя, че по бузите му потекоха сълзи.

— А червенокосият учител не вярваше, че долу при воденицата има змейове — викаше Виргил Дребосъка. — Той е най-глупавият учител, който някога съм срещал.

— Вижте какво — каза ковачът. — Защо не се пошегувате с учителя си? Щом не вярва, че при воденицата има змейове, няма да повярва и когато змеят се появи в класната ви стая.

— Добра идея — заяви Виргил Дребосъка. — Добра идея, чичо ковач. Утре ще го заведем с нас на училище.

— Хо-хо-хо — засмя се ковачът. — Да, заведете го.

На следващата сутрин момчетата станаха много рано. Дори Оскар се радваше, че ще ходи на училище. А Виргил Дребосъка се надигна много преди еднокракият петел да изкукурига.

Момчетата пъхнаха змея в един голям чувал, та никой да не разбере какво носят със себе си.

— Ще го скрием при книгите — каза Виргил Дребосъка. — Ще се побере в големия шкаф.

Като стигнаха при училището, децата се промъкнаха много предпазливо в класната стая. И много внимателно пъхнаха змея в шкафа.

— Само да не изяде всички книги — каза Карл Емил. — Представете си, че изяде всичките книги на учителя.

— Той яде само огън и принцеси — заяви Виргил Дребосъка. — Стига си дрънкал, Карл Емил.

— *Какво правите тук?* — извика внезапно червенокосият учител. — *Вън* от класната стая.

Момчетата бързо офейкаха на двора.

— Мислиш ли, че видя нещо? — попита Карл Емил.

— Ами! Почакай само! — каза Виргил Дребосъка.

Звънецът удари. Червенокосият учител извика децата. Всички изтичаха в класната стая.

— Днес — обяви червенокосият учител — ще учим за заека.

— *Бу-у!* — чу се откъм шкафа с книгите.

— Какво? — извика учителят. — Кой каза „Бу-у“?

— Змеят — отвърна Карл Емил. — Змеят каза...

— Шшт! Ще развалиш всичко, палячо такъв — прекъсна го Виргил Дребосъка.

— *Бу-у!* — чу се откъм шкафа.

— *Кой каза „Бу-у“?* — извика учителят. — Кое е това нахално момче, което казва „бу-у“ по време на час?

Вратата на шкафа се отвори и оттам излезе змея.

— Бу-у! — извика учителят. — *Какво е това?*

— Това е змеят — обясни Виргил Дребосъка. — Онзи, който намерихме.

— Господи! — извика учителят. — Бу-у!

И скочи през прозореца.

— Видя ли? — извика Виргил Дребосъка. — Скочи през прозореца. Ей, че забавно!

В двора учителят се скри зад плета и се върна в клас чак когато Виргил Дребосъка и Оскар си отидоха със змея.

Като стигнаха при ковача, Виргил Дребосъка каза:

— Ама как само се изненада учителят, чичо ковач! Направо скочи през прозореца.

— Хо-хо! — засмя се ковачът. — Наистина ли? Удари ли се?

— Не — отвърна Оскар. — Само счупи прозореца.

— Хо-хо! — засмя се ковачът. — Ама че забавно!

— Утре ще опитаме пак — каза Виргил Дребосъка. — Може пък след няколко дни и да го обикне. Ще бъде чудесно, ако всеки ден можем да го водим с нас на училище.

СКИТНИКЪТ

На следващата сутрин, когато момчетата отидоха при ковача, змеят беше изчезнал. След него в ковачницата бе останала само остра, противна миризма.

— Къде ли се е дянал? — попита Виргил Дребосъка. — Изглежда е изчезнал.

— Не зная — отговори големият черен ковач. — Когато си легнах, вратата беше затворена, а като станах, пак беше затворена. Но него го нямаше. Единственото, което намерих, бе една малка мишка.

— Нима змейовете могат да се превръщат в мишки? — попита Оскар.

— Не зная — отговори ковачът. — Вчера тук имаше змей, днес има само една мишка.

— Жалко! — каза Оскар. — Щеше да бъде много забавно, ако още веднъж го бяхме показали на учителя.

— Няма значение — намеси се Виргил Дребосъка. — Вместо него ще занесем в училище мишката. Учителят като че ли спомена, че предпочита да види мишка.

Момчетата решиха, че идеята е добра, и Виргил Дребосъка пъкна мишката в джоба си.

— Много по-лесно е да занесеш в училище мишка, отколкото змей — каза ковачът.

В училището учителят вече викаше децата в клас. Последните метри Виргил Дребосъка, Оскар и Карл Емил трябваше да тичат, за да не закъснеят.

— Змеят изчезна! — съобщи Виргил Дребосъка. — А при ковача миришеше на мухлясало сирене.

— Колко пъти ще ви моля за тишина? — попита учителят. — Скоро търпението ми ще се изчерпи.

— На сутринта се превърнал в мишка! — продължи Виргил Дребосъка. — Вижте!

Червенокосият учител отвори уста, за да им се скара, но като видя мишката да излиза от носната кърпа на Виргил Дребосъка, само почервения.

— Тя се дърпа! — каза Виргил Дребосъка. — Ой, скочи на пода.

И наистина. Мишката скочи на пода и побягна, а всички момичета в класа се качиха върху масите и столовете.

— *Спокойствие!* — извика учителят. Той се беше качил на перваза на прозореца и целият трепереше. — Изхвърлете това противно животно през вратата!

— То е напълно безопасно — рече Виргил Дребосъка. — Но не можем да го хванем.

В същия миг на вратата се почука: чук-чук!

— Влез — каза учителят.

Вратата се отвори много бавно и вътре надникна една странна глава с високо черно бомбе.

— Здравсти, здрасти — каза главата. — Биксен, баксен, тук май играете гимнастика.

— Какво? — не разбра учителят, който все още стоеше на перваза на прозореца. — Кой сте вие?

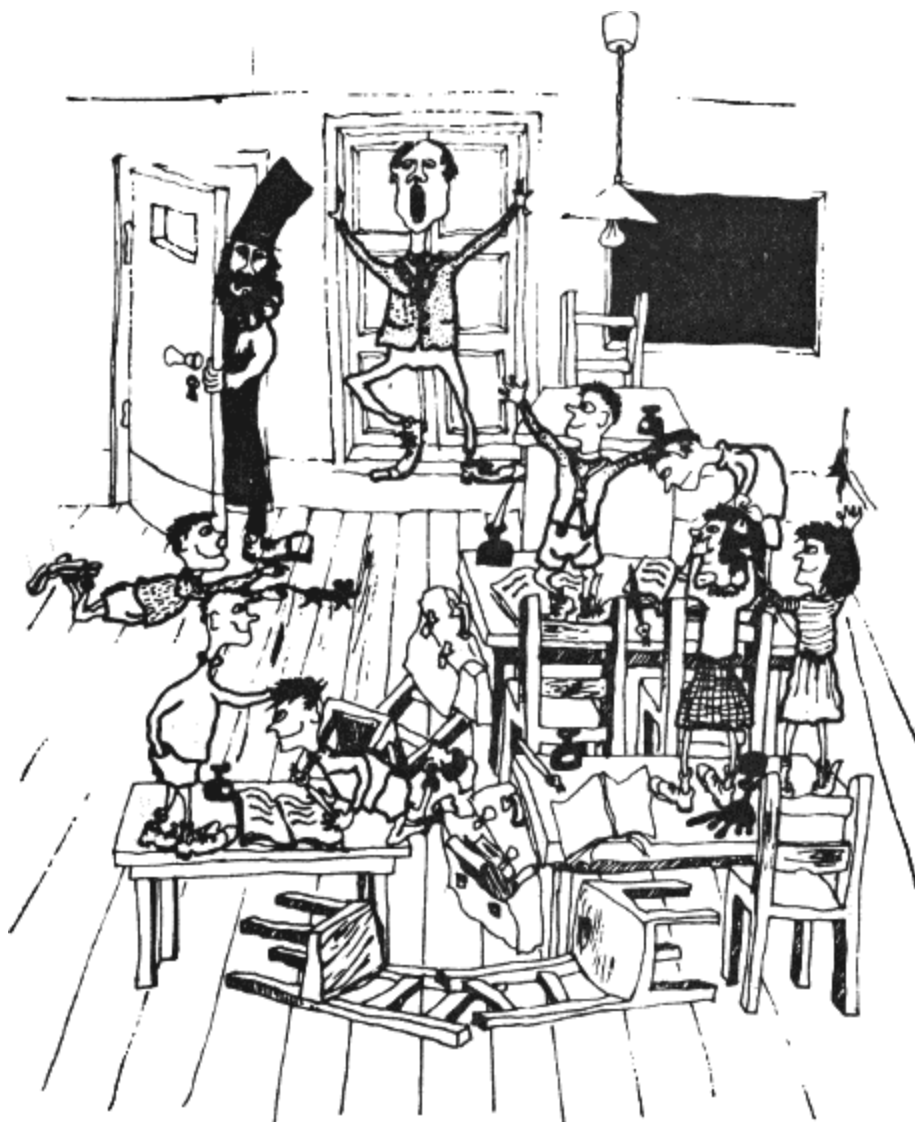
— Казвам се Крал Морков — каза главата. — Чух силни викове и дойдох да помогна, ако мога.

— Вижте мишката! — извика Виргил Дребосъка. — Избяга през вратата.

Учителят слезе от прозореца.

— Вън! — кресна той на главата. — Тук сме в училище и трябва да работим.

— Биксен, баксен, ей ти, оттук се махни! — каза главата. — Ще взема мишката.

Вратата се затвори и странната глава изчезна.

— Какво беше това? — попита Виргил Дребосъка. — Като че ли каза, че се нарича Морков.

— Тишина! — изрева учителят. — Седнете и пишете. А що се отнася до теб, Виргил, това да е последният път, когато идваш с животни на училище.

— Кой беше онзи с шапката? — питаха едно през друго децата.

— Някакъв скитник — отговори учителят. — Много скучна личност. Такива хора само се влачат по пътищата и нищо не правят.

— Ама че забавно! — обади се Виргил Дребосъка.

— Тихо! — викна му учителят.

В междучасието Виргил Дребосъка каза на Карл Емил:

— Скитникът беше забавен тип. Много ми се иска да си поговоря с него.

— Те са опасни — рече Карл Емил. — Мама казва, че децата не бива да разговарят с такива хора.

— И все пак той беше доста забавен. И наговори такива щуротии на учителя.

— Сигурно досега не е виждал учител да стои на перваза на прозорец — обади се Карл Емил.

— Чел съм някъде, че докато се шляят по пътищата, скитниците ядат километри — каза Оскар. — Чел съм го в една книга.

— Километри ли? — попита Виргил Дребосъка. — Какво е това километри?

— Нещо, което се намира по пътищата — обясни Оскар. — Нещо, което скитниците ядат.

— Аха — каза Виргил Дребосъка. — Много ми се иска да се запозная с него. Дали наистина се нарича Морков. След училище ще отида на пътя да го погледам как яде километри.

Нямаше нужда момчетата да ходят чак на пътя, за да намерят скитника. Когато след училище си тръгнаха към домовете, видяха го да стои малко по-надолу на улицата.

— А-уу, колко е странен! — възкликна Виргил Дребосъка. — Вижте му дрехите.

Скитникът с високото черно бомбе на главата стоеше пред къщата на бакалина. Носеше голямо зелено палто и шал около врата, въпреки че беше посред лято. Той пееше:

*Птичките пеят
и главата кима,
когато идва
миналата година.
Хей, хей, тра-ла-ла!*

До него имаше чудновата вещ, която приличаше на стара бебешка количка.

— Да отидем при него — каза Виргил Дребосъка. — Хайде! Момчетата отидоха при смешния човек.

— Вярно ли е, че се казваш Морков? — попита Виргил Дребосъка.

— Точно така — отговори скитникът. — Крал Морков. Книги ли си тръгнал да продаваш, приятелю?

— Не — каза Виргил Дребосъка. — Това са ми учебниците.

— Вашето училище е доста особено — рече Крал Морков. — Защо стоите върху масите и первазите на прозорците? Когато ходех на училище, ние не правехме така. Но аз всъщност съм ходил само три дена на училище.

— Само три дена си ходил на училище? — учуди се Виргил Дребосъка.

— Да — каза Крал Морков, — не ме търпяха повече.

— Какво направи? — попита Виргил Дребосъка.

— Заведох един змей в училище — отговори Карл Морков. — Учителят не го хареса. Но такива змейове няма вече. От години не съм виждал.

— Ние вчера хванахме един змей — каза Оскар. — Много смърдеше.

— И на времето смърдяха ужасно — рече Крал Морков.

— Вярно ли е, че ядеш километри? — попита Виргил Дребосъка.

— С купища — отговори Крал Морков и се засмя. Момчетата видяха, че има само два зъба. — Ям стотици километри на ден.

— Ех, да бях на твое място! — въздъхна Виргил Дребосъка. — Какво имаш в количката?

— Биксен, баксен! — каза Крал Морков. — Много неща. Шишета, медали, цветя, една кана за кафе, седем йорета^[1], четка без косми и една много рядка птица.

— Може ли да я видим? — попитаха момчетата.

Скитникът откри старата детска количка и оттам излетя голяма сива птица. Тя кацна върху зеленото му палто.

— Ай-й! — извикаха момчетата.

— Това е химстергимска птица — поясни Крал Морков. — Тя може да говори.

— Много прилича на врана — каза Оскар.

— Не знаеш ли, че враните са червени и са големи колкото монета от десет йорета? — възмути се Крал Морков. — Ти, който всеки ден ходиш на училище!

— Може ли да я чуем как говори? — попита Виргил Дребосъка. Скитникът дръпна химстергимската птица.

— *Вееех!* — каза птицата.

— Що за език е това? — попита Виргил Дребосъка.

— Япински — отвърна Крал Морков. — Всички истински химстергимски птици идват от Япиния. Трябва да сте чували за тази страна.

— Никога — призна Оскар. — Никога не съм чел за нея.

— О-о! — възкликна Крал Морков. — Тя е прекрасна страна! Там растат цветя, големи колкото дървета. Всички хора живеят в празни бъчви. Вали само нощем и животните носят панталони. Да, прекрасна страна.

— Бил ли си там? — попита Карл Емил.

— Дали съм бил? — каза Крал Морков. — Бил съм много пъти. Аз съм в Япиния почти всяка нощ. Това е най-прекрасната страна, за която човек може да мечтае. Там е топло и лете, и зиме. Най-вече през зимата. Там хората ядат само слънчеви лъчи, по цял ден се разхождат с файтони и викат „ура“.

— Охо! — възкликнаха момчетата.

— Но най-хубавото е, че никой не трябва да работи. Само да извикаш „ура“, и веднага в устата ти влизат най-вкусните слънчеви лъчи. Те имат вкус на ягоди, сливи, смокини, на марципан и на сок. В Япиния никой не плаче, никой не скучае и никой не се сърди.

— Как се отива в Япиния? — попита Виргил Дребоська.

— Това е много трудно — отговори Крал Морков. — Не мога да ви обясня точно как става.

— Безобразие! — възмути се Виргил Дребоська. — Много бих искал да опитам слънчевите лъчи, да се повозя на файтон и да повикам „ура“.

— Какво друго има в количката ти? — попита Оскар.

Карл Морков извади една четка.

Без косми.

— За какво ли може да служи? — попита Виргил Дребоська.

— С нея си реша косата всяка сутрин — отвърна скитникът. — Когато си реша с нея косата, пред мен се явяват всичките ми приятели. Побъбряме си малко, преди да тръгна на път. Ако искате да знаете, всичките ми приятели са деца.

— Много неща си научил! — каза Виргил Дребоська. — Жалко, че не живееш тук. Колко весело щеше да бъде!

— За съжаление трябва да тръгвам — каза Крал Морков. — Ще пътешествам с моя приятел, капитан Юн. Ще преплуваме морето и ще

поздравим всички риби, които живеят в него. Ще поговорим с китовете. И летящите риби ще се стрелкат край нас и ще казват *плим*!

— *Плим* ли казват? — попита Карл Емил.

— Да, така казват. Те летят покрай нас и крилата им са обагрени във всички цветове — като цветя са. Ще срещнем и рибите куфари, които плуват заднешком, когато са в добро настроение. И рогатите риби, които свирят на флейта, когато духа вятър. Ще се издигаме върху вълни, високи като планини, и ще се пързаляме надолу по тях.

— Ах! — възкликна Виргил Дребосъка. — Мога ли да дойда и аз?

— Не можеш — отговори Крал Морков. — Капитан Юн иска да плава само с мен. Трябва да ви кажа, че капитан Юн е малко особен. Корабът му е от картон и плува само когато аз съм с него. Аз мога да плавам с него, защото съм роден под щастлива звезда.

— Какво е щастлива звезда? — попита Виргил Дребосъка.

— Щастлива звезда е една от онези червени звезди, които висят на конец. Човек може да ги види през зимата, когато пуши пура.

— Колко много неща разказваш — рече Виргил Дребосъка. — Никога не съм срещал човек, който може да разказва толкова много неща като теб, Морков.

— Затова имам толкова много приятели — каза Крал Морков. — Но сега ще видите нещо, което показвам само на най-добрите си приятели.

Той пхна ръка в старата детска количка и извади нещо.

— Какво е това? — попитаха момчетата.

— Един тюлинюп — каза скитникът.

— За какво служи? — попита Карл Емил.

— Сега ще видите — отговори скитникът.

Той беше извадил от детската количка малка кутийка с миди върху капака. Вдигна капака и доближи кутийката, за да надникнат в нея.

— Злато — каза Виргил Дребосъка.

— Златен тюлинюп — обясни Крал Морков. — Закачва се на корема като медал. Получих го едно време от краля за бягане заднешком в снега.

— Охо! — каза Виргил Дребосъка. — Може ли човек да получи тюлинюп за такова нещо?

— Да — отговори скитникът. — Ако кралят е в добро настроение. Е, момчета, аз трябва да вървя. Радвам се, че се запознахме.

— Не може ли да дойдем с тебе? — попита Виргил Дребосъка. — В Япиния.

— Не, дотам трябва сами да стигнете — каза Крал Морков. — Аз не мога да ви заведа.

Скитникът си тръгна, а момчетата стояха до къщата на бакалина и гледаха след него.

— Кой беше този човек? — попита бакалинът. — Стори ми се, че на рамото му беше кацнала врана.

— Това не е никаква врана! — обясни Виргил Дребосъка. — Това е химстергимска птица от Япиния.

— Хо-хо! — каза бакалинът. — Такава ли била работата? Този човек сигурно познава и краля.

— Да — рече Виргил Дребосъка. — Веднъж получил от него тюлинюп за бягане заднешком в снега.

— Брей! — учуди се търговецът. — Наистина ви е разказал доста истории.

— Да — каза Виргил Дребосъка. — Най-хубавите истории, каквито някога съм чувал.

---

[1] Датска парична единица, равна на една стотинка. — Б.пр. ↑

СТРОИТЕЛИ НА КЪЩА

— Какви са тия стари дъски? — попита Оскар един ден, когато беше дошъл при Виргил Дребосъка. — За какво се мотаят тук тия стари дъски?

— Хлебарят ми ги купи — каза Виргил Дребосъка. — Той смята, че ми е необходима по-голяма къща. Кокошарникът трябвало да се разшири. И покривът да се закърпи. Капе в леглото ми. Когато вали дъжд, разбира се.

— Кой ще построи по-голям кокошарник? — попита Оскар. — Не виждам никакви дърводелци наоколо.

— Това ще направим ти, аз и Карл Емил — каза Виргил Дребосъка. — Ако искате, разбира се.

— И ние ли ще участваме? — попита Оскар. — Чудесно! Никога досега не съм строил къща.

— И аз също — каза Виргил Дребосъка. — Опитях се да я нарисувам, за да видя как ще изглежда. Истинските дърводелци рисуват къщите, преди да ги построят.

— Мога ли да видя рисунката ти? — попита Оскар.

Виргил Дребосъка показва рисунката си на Оскар.

— Ти с всичкия ли си?! — възкликна Оскар. — Това е грамадна къща.

— Да — каза Виргил Дребосъка. — И ще има кула отгоре. Като в старите замъци.

— Ама че весело ще бъде! — провикна се Оскар. — Кога ще започнем?

— Утре — отговори Виргил Дребосъка. — Утре сутринта в шест часа.

— Много е рано — каза Оскар. — Не може ли да почакаме до осем часа.

— Не — рече Виргил Дребосъка. — Така никога няма да свършим. Утре сутринта в шест часа, ако искаш да участваш.

— Добре, добре — каза Оскар. — Разбрано.

— Ако намериш до утре някакви стари дъски, вземи ги — каза Виргил Дребосъка. — Поне да я построим голяма, колкото трябва.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Оскар. — Радвам се за утре. Ще взема и Карл Емил.

На следващата сутрин в шест часа еднокракият петел изкукурига в ухото на Виргил Дребосъка. Петелът беше много кисел, защото трябваше да стане толкова рано.

Виргил Дребосъка скочи от малкото си легло, пийна мъничко лимонада и излезе от кокошарника. Оскар и Карл Емил вече бяха дошли. Те стояха до дъските и се прозяваха.

— Добро утро! — поздрави ги Виргил Дребосъка. — Първо трябва да изкопаем няколко дупки.

— За какво? — попита Оскар и се прозя. — За какво са ни дупки, след като ще строим къща? Никога не съм чувал истинските дърводелци да правят така.

— За да забием дъските — отговори Виргил Дребосъка. — Иначе като духне вятър, къщата ще се събори.

— Такава голяма къща не може да се събори — възрази Оскар, който нямаше желание да копае дупки. — Нали сам каза, че ще строим голяма къща.

— Е — рече Виргил Дребосъка, — тогава няма да копаем дупки.

— Можем да построим къща върху кокошарника — предложи Карл Емил. — Ще бъде по-лесно.

— Не си представях така нещата — каза Виргил Дребосъка. — Но нека започнем с кулата. Тя сигурно може да се построи върху кокошарника.

Те решиха, че идеята е добра, и започнаха да коват дъски върху кокошарника.

— Ох! — извика Оскар. — Ох, пръста ми!

— Какво има? — попита Виргил Дребосъка.

— Ударих си палеца с чука — отвърна Оскар. — Ужасно боли.

— Това е първата дъска, която си заковал — каза Виргил Дребосъка. — Ако продължаваш така, ще си изпочупиш всички пръсти, преди да сме построили къщата.

— Ще внимавам — обеща Оскар, като смучеше ударения си палец.

— Ой! — изрева Карл Емил. — Показалецът ми! Ой, ой, ой, ой!

— Уф! — каза Виргил Дребосъка. — Не ви бива за строители.

Карл Емил си смучеше показалеца. Беше се изчервил целият.

— Нали първо трябва да се научим как става — рече той. — И пироните са много големи.

Момчетата поработиха малко. От време на време някой от тях извикваше, защото се беше ударил.

Когато стана осем часа, големият черен ковач мина покрай тях.

— О-хо! — извика той. — Какво правите върху кокошарника на хлебаря, нехранимайковци такива?

— Строим кула — отговори Карл Емил. — И голяма къща.

— Ха-ха! — изсмя се ковачът. — Сигурно само си удряте пръстите.

— Никой от нас не си е удрял пръстите — каза Оскар.

— Е, добре го каза! — засмя се ковачът. — А защо палецът ти е толкова червен, момчето ми?

— Защото го потопих в сок от френско грозде — отговори Оскар. — Така правят всички истински дърводелци, ако искаш да знаеш!

— Ха-ха! — смееше се големият ковач. — Приятна работа!

И той отмина, превивайки се от смях.

— Май на нас се смееше — каза Виргил Дребосъка. — Но почакай! Като построим къщата, ние ще дойдем да ти се присмеем.

В девет часа момчетата слязоха долу, за да видят как изглежда построеното.

— Мисля, че е малко накриво — каза Карл Емил. — Но може би няма значение.

— Няма — съгласи се Оскар. — Важното е да са забити достатъчно пирони.

— Не прилича съвсем на рисунката, която направих вчера — каза Виргил Дребосъка. — Но винаги може да я прерисуваме, ако не си съвпадат.

— Вече изглежда доста висока — обади се Карл Емил. — Скоро ще стане колкото кулата на госпожа Мадсен до училището.

— Ще бъде много по-висока — заяви Виргил Дребосъка. — Лошото е, че нямаме повече дъски.

Момчетата погледнаха към мястото, където стояха дъските.

— Не — каза Оскар, — няма повече дъски.

— Видях няколко по пътя, като идвах насам — рече Карл Емил.
— Цяла редица стари дъски.

— Къде? — попита Виргил Дребосъка. — Бих искал да зная.

— При къщата на Въглищаря — отвърна Карл Емил. — Бяха наслагани в дълга редица.

— Хайде да отидем при Въглищаря и да го попитаме дали ще ни ги даде — предложи Виргил Дребосъка. — Той винаги е бил добър.

Момчетата се запътиха към къщата на Въглищаря.

— Ето ги — каза Карл Емил и посочи една дълга редица дъски.

— Подредени са като ограда — рече Виргил Дребосъка. — Но не съм чувал Въглищаря да има ограда. Вие чували ли сте?

— Не — отвърна Оскар. — И аз не съм чувал Въглищаря да има ограда.

— Първо ще го попитаме, разбира се — рече Виргил Дребосъка.
— Ако каже, че това е ограда, няма да ги взимаме.

Виргил Дребосъка почука на вратата на Въглищаря.

— Май няма никой в къщи — рече той. — Никой не отваря.

— Няма значение — каза Оскар. — Той сигурно ще се съгласи да вземем старите дъски. Но щом не е в къщи, как да разберем дали това е ограда, или не.

— И защо на Въглищаря му е нужна ограда? — попита Виргил Дребосъка. — За какво му е притрябвала?

— Имаш право — каза Оскар. — Сигурно можем да вземем старите дъски и да ги използваме за нашата къща. Въглищаря може би ще се радва, ако се отърве от тези вехтории.

И момчетата започнаха да вадят дъските на Въглищаря и да ги носят при кокошарника.

— Доста здраво са закрепени — каза Карл Емил. — Дали да не почакаме Въглищаря да се върне?

— Не — рече Виргил Дребосъка. — Мисля, че колкото по-бързо се отърве от тях, толкова по-добре за него.

Цялата сутрин Виргил Дребосъка и Карл Емил мъкнеха дъски от къщата на Въглищаря, а Оскар седеше горе и ги заковаваше.

Кулата ставаше все по-висока и по-висока.

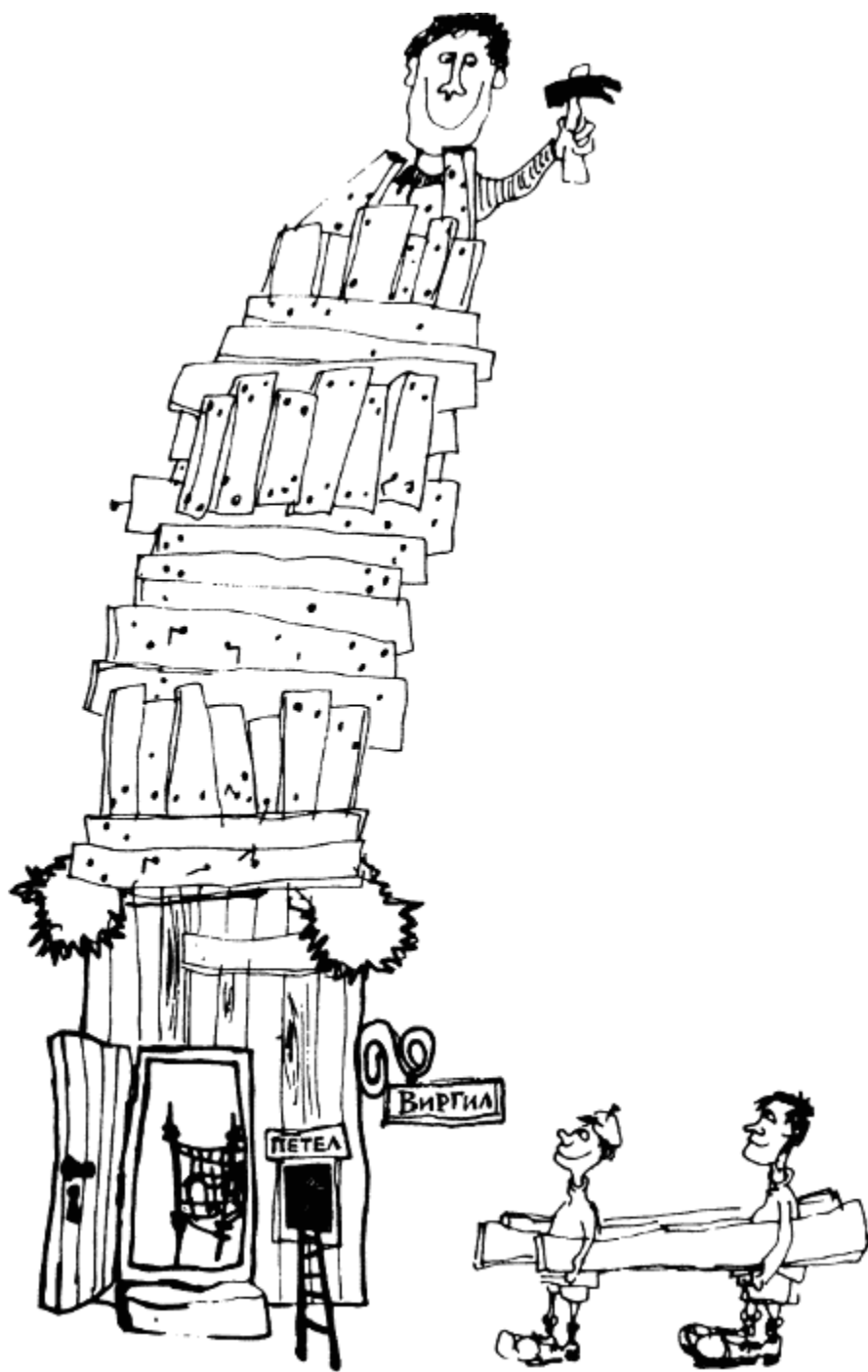
— Кулата е много красива — каза Виргил Дребосъка, след като бяха пренесли всичките дъски от къщата на Върглищаря. — Въпреки че е малко крива.

— Все пак има нещо особено в кулата — каза Карл Емил. — Не знам точно какво, но има нещо особено в нея.

Виргил Дребосъка се загледа в кулата.

— Прав си — съгласи се той. — И на мен ми се струва, че е някак особена. Като че ли ѝ липсва нещо.

Момчетата се загледаха в кулата, за да открият какво не ѝ беше в ред.

— Може би, като ѝ сложим тавана, ще се оправи — рече Виргил Дребосъка. — Може би само той ѝ липсва.

Момчетата се покатериха върху кулата и заковаха тавана. Когато слязоха долу, Оскар каза:

— Все още има нещо особено. Това е, защото никога не сме виждали толкова висока кула.

— Ще отида да взема рисунката — предложи Виргил Дребосъка.
— Може би по нея ще открием какво ѝ липсва.

Когато Виргил Дребосъка влезе в кокошарника, другите двама чуха страхотен вик.

— *Прозорци!* — извика той и изхвъркна навън. — Забравили сме да направим прозорци.

— Значи в нея нищо не се вижда — каза Карл Емил. — Вътре кулата е много тъмна.

— Как се влиза в нея? — попита Оскар. — Къде е вратата, Виргил?

— Вратата! — каза Виргил Дребосъка. — Господи! Да, къде е вратата? Не може да се влиза през покрива на кокошарника.

Момчетата седнаха на последната дъска и загледаха кулата.

— Какво е кула без прозорци? — рече Виргил Дребосъка. — Не бих искал ковачът да мине оттук точно сега. Ще има да ни се смее, като разбере, че сме забравили да сложим прозорци и врата.

— Ако махнем няколко дъски, ще падне цялата къща.

— Можем да направим капак на покрива и да влизаме оттам — каза Карл Емил.

— Разбира се — извика Виргил Дребосъка. — Добре че си ти Карл Емил. Наистина те бива да измисляш идеи. Ще направим капак на покрива и ще влизаме оттам.

— Но все пак тя си остава тъмна — възрази Оскар.

— Ще закачим вътре една малка лампа — каза Виргил Дребосъка. — Ще бъде много по-уютно. Няма да имаме нужда от цветя и пердета. И никога няма да мием прозорци.

— Ура, какви късметлии сме! — извика Оскар. — Кулата ти ще стане най-хубавата къща в града, Виргил. Ковачът ще се пръсне от яд, като я види.

И момчетата направиха капак на покрива, а Карл Емил отскочи до вкъщи и донесе фенера, който беше получил от леля си Отилия.

— Какво правите? — попита майката на Карл Емил. — Май си си наранил пръстите?

— Строим къща — отвърна Карл Емил. — Грамадна къща. Повисока от нашата.

— Само дърводелци могат да строят високи къщи — каза майка му. — И дъските са прекалено скъпи за момчета като вас.

— Да, но ние я построихме — заяви Карл Емил. — При Виргил Дребосъка.

— Празни приказки! — рече майка му. — Но да не се прибереш късно.

— Няма — обеща Карл Емил.

Когато се върна при кулата, Виргил Дребосъка каза:

— Тази вечер ще направим голямо угощение в моята кула. Едно чудесно угощение с ръжен хляб и лимонада.

— Мен няма да ме пуснат — рече Карл Емил. — Майка ми не вярва, че сме построили голяма къща.

— Това е безобразие! — възмути се Виргил Дребосъка.

— Можеш да кажеш, че ще помагаш на Виргил Дребосъка да си научи уроците — предложи Оскар. — Тогава майка ти сигурно ще повярва. Кажи ѝ, че Виргил Дребосъка не може да си реши задачите.

— Не е вярно! — възрази Виргил Дребосъка. — Аз не смятам по-лошо от Карл Емил.

— Това е само наужким — обясни Оскар.

— Може да каже, че ще помага на тебе — рече Виргил Дребосъка.

— Може да каже, че ще помага и на двама ни — добави Оскар. — Само да му разрешат да дойде на угощението в кулата.

— Е, добре — съгласи се Виргил Дребосъка.

— Тогава ще ме пуснат — каза Карл Емил. — Но значи да излъжа мама.

— Ще намерим някои много трудни задачи — рече Оскар. — Най-отзад в учебника. Тъй че няма да е лъжа.

— Правилно — каза Виргил Дребосъка. — Няма значение, че и ти не можеш да ги решиш, Карл Емил.

— Е, така вече не е лъжа.

Когато над градчето падна здрач, Въглищаря се върна от работа.

— Какво, по дяволите, е това? — рече той. — Изглежда, оградата ми е изчезнала.

Той обиколи къщата си, като се почесваше по врата.

— Ама че странно! — каза си той. — Една ограда не може да изчезне просто така! Или може би съм се побъркал. Може би никога не

съм имал ограда? Ще отскоча до ковача да го попитам дали не е виждал някъде оградата ми.

Въглищаря отиде при големия черен ковач.

— Добър вечер, ковачо! — поздрави Въглищаря. — Има ли ограда около къщата ми?

— Да, мисля, че има — отговори ковачът.

— Изчезнала е — каза Въглищаря.

— Какво? — попита ковачът. — Оградата ти е изчезнала?

— Да — каза Въглищаря. — Така мисля. Никъде не я виждам.

— О-хо! — извика ковачът. — Това е най-страшната разбойническа история, която някога съм чувал. Да не си се побъркал? Никога не съм чувал за огради, които да бягат сами.

— Да — каза Въглищаря. — Доста странно е.

— Виж какво — рече ковачът и си почеса брадата. — Сетих се нещо. Хо-хо, ах, тези момчета! Я си направи една вечерна разходка до кокошарника на хлебаря.

— Да — каза Въглищаря. — Точно така и ще постъпя. Чувствам се малко объркан.

— Хм! — рече ковачът. — Дяволски момчета! — И когато Въглищаря си отиде, той се плесна по корема и избухна в смях.

Като стигна до кокошарника на хлебаря, Въглищаря едва не припадна.

— Какво е това? — каза той. — Струва ми се, че тук се издига кула. Голяма, крива кула.

Той се приближи още повече. От странната кула се чуваха звуци, напомнящи за момчета, които гризат ръжен хляб и пият лимонада.

„Не виждам никакви прозорци — каза си той. — Аз май съвсем съм се побъркал.“

И Въглищаря избяга в къщи, пхна се в леглото, скри си главата под юргана и се опита да заспи.

А горе в новопостроената кула на Виргил Дребосъка седяха трите момчета, ядяха кори от ръжен хляб и сумтяха от удоволствие. Оскар беше направил на стената лавица и върху нея имаше два сухи ръжени хляба, които Виргил Дребосъка беше получил от хлебаря. А от тавана на канап висеше фенерът на Карл Емил.

— Ой! — извика Карл Емил. — Още един пирон.

— Доста пирони стърчат от стените — каза Виргил Дребосъка. — Тази кула е пълна с пирони, които стърчат от стените.

— Да имах и аз такава кула! — рече Оскар. — Това е най-хубавата кула, в която някога съм седял. Въпреки че от стените стърчат пирони.

Виргил Дребосъка отпи глътка лимонада.

— Да — каза той. — В такава кула човек винаги може да бъде на спокойствие. Някой ден ще я построим още по-висока.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.